

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AKIYALIK

Zeki Müren politikaya atılıyor.
— Gazeteler —

— Hepiniz ayrı bir hava tutturmüş-
sunuz... Hanginize uyayım ayol?!

1968 YILINDA

MİLYONLARDAN BİR DEMET

T.C. ZİRAAT BANKASI

(Basın : 10113 — 9)

AKBABA

Yıl: 46 Cilt: 14 Sayı: 4 • Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ • 17 Ocak 1968

1968'de Siyasi Partiler!

ÖNCE iktidar partisinden başlayalım: A.P.'de kavga var.

Gözler sıkılmış, çeneler kısılmış, dişler kenetlenmiştir. Öfkeden soluk soluk bir sesle, düşmanca bakışlarla, kavgalı gürültülü kongrelerle arada bir patlak verir anlaşmazlıklar.

Birisi ötekine kızgındır, Bakanlık koltuğuna kendisinden önce oturduğu için... Hazret, Bakanlık için kendini bulunmaz Hint kumaşı saydığından yerinde duramaz.

Eyde hanım sık sık beceriksizliğini yüzüne vurur:

— Şunca yıl oldu politikaya gireli, daha bir Bakan olamadın! Partiye senden sonra girenler, kilit noktalarına geçtiler. Yazık ettim senin gibisine gençliğimi harcamakla...

Çevresinde kümelenmiş olan politika esnafı, açıktan kapalıdan kışkırtırlar:

— Beyefendi, ortalık kimlere kaldı? Siz de pek pasif davranıyorsunuz, hem partiye hem de memlekete yazık...

Bu sözün asıl anlamı:

— Bre pısrıklık etme, arkan-da biz varız! Koltuğa bir kurul-dun mu, hepimizin işi iştir.

Elinden tesbih düşmeyen din

sömürgeci kumıl kumıl dolanır etrafta, iş takipçisi olup partilikle komisyonculuğu beraberce götüren açık göz takımı da her görüşte selâmı sarkıtır:

— Beyefendi, bekliyoruz, arkanızdayız.

Grupta çıkış yapmak için fırsat bekleyen bu soy muhaliflerin ötesinde bir de eski ekâbirin «sadık bende» leri kazan kaynatır. Eski ekâbir D.P.'nin ileri gelen takımıdır, «sadık bende» lerini doldururlar:

— Üçüncü takım millî maça çıktı, ama sonu hayırlı görünmüyor!... diye lâfı dolandırıp dolandırıp taşı gedğine yerleştirirler.

Halk Partisindeki kavga ise başka türldür.

Ortanın solcularıyla ortamın göbekçileri gizli bir tepişmeye girişmişlerdir. Bu tepişmenin bazan hava kabarıkları görünmektedir su yüzeyinde... Ortanın göbekçilerinden Paşa'ya yakın olanlar kırk yıllık oyunu oynamak için fırsatı kaçırmamaktadırlar:

— Paşam, bunlar acemi çocuk çocuk takımı! Bir sol lâfıdır tutturmuş giderler, bu işin sonu parlak görünmüyor.

İsmet Paşa yarım yüzyıllık bir ihtiyatla kulağını kabartır. İçinden kıvrılıp bükülen bir şüp-

he, gözlerinin ışığına doğru yarılarak dile gelir:

— Anlatın bakalım ne oluyor?

Ortanın göbekçisi, Mahmutpaşa tezgâhlarında malını metheden tezgâhtar edasıyla anlatmaya başlar... Politikada çıkarıcılık yumağından nice kişinin başına çorap örmekle meşhurdur o! Kaç dolabın içinden geçmiş, nice perende atmış, kaç çukur açmış, sayısız tuzak kazmıştır. Paşa'nın zayıf taraflarını bulmaya çalışır. Paşa, bir kere ortamın göbeğine meyletse ondan sonrası kolaylaşacaktır. Ortanın göbekçisi, genç Genel Sekreter karşısındaki yenilgisini bir türlü hazmedemediği için durup dinlenmeden bu hazımsızlığını gidermeğe çalışmaktadır.

Ortanın solcularıyla ortamın göbekçileri teşkilâtta da birbirlerine girmişlerdir; mebus olmak isteyen nice fırsatçı elini şakağına koyup politikamın kerrat cehvelinde milletvekilliği hesabı yapmaktadır:

— Acaba hangi tarafı tutarsam listeye girebilirim?

İki kocaman partinin hâl-i pür melâli böyledir. Küçük partilere gelince:

İşçi Partisinde bir başka türlü kazanın kaynadığı görülmekte-

dir. C.K.M.P. ayakta durmağa çalışmakta, Y.T.P. çözülmesine devam etmekte, Birlik Partisi sessiz sessiz Anadolu'ya yayılmak için uğraşmaktadır.

Ve bütün bu gırgırla dırdır arasında Bütçe Kanunu tasarısı komisyonlardan geçmekte, komisyon üyeleri yarı uykulu tenkitleri dinlemekte, hatiplerin sözlerinden gazetelerin birinci sayfalarına ara sıra artık eskimiş tenkitler sızmaktadır:

- Çocuklarımıza okul...
- Köylerimize su...
- İnsanlarımıza iş...
- Hastalarımıza doktor...
- Sefaletle çare...
- Yolsuzluğa ilaç...

Tekrarlıya tekrarlıya artık mânâsını kaybetmiş bu tenkitlere karşı iktidar partisinin profesyonel sözcüleri de aynı biçimde cevap vermektedirler:

— Yaptık, yapıyoruz, yapacağız, ettik, ediyoruz, edeceğiz...

Ve temel memleket dâvalarını böylece geçiştirdikten sonra politikacılar ancak parti kulislerinde heyecanlı hayatlarına girmektedirler:

— İsmet Paşa demiş ki... Celâl Bayar demiş ki... Demirel demiş ki...

Halk da dışarıdan seyrederek bu oyunu ve çelebi böyle olur bizde demokrasi dediğin.

AKBABA

✱

Bekleyen derviş

İnönü, «Memleket, C.H.P.'nin iktidara gelmesini bekliyor» demiş.

Koskoca Paşamız yalan söyleyecek değil ya... Bekler mi bekler.

Memleket, C.H.P.'yi bekliyor. C.H.P. iktidara geçmeyi bekliyor. Hem yirmi iki yıldan beri...

İktidar, vatandaşın oy vereceği parti ve politikacıları bekliyor. Vatandaş... İşte o, ne hikmetse o'nu bir türlü C.H.P.'ye vermiyor! Verse de, kendini değilse bile C.H.P.'yi kurtarsa olmaz mı sanki?

Bağladık, çözelim!

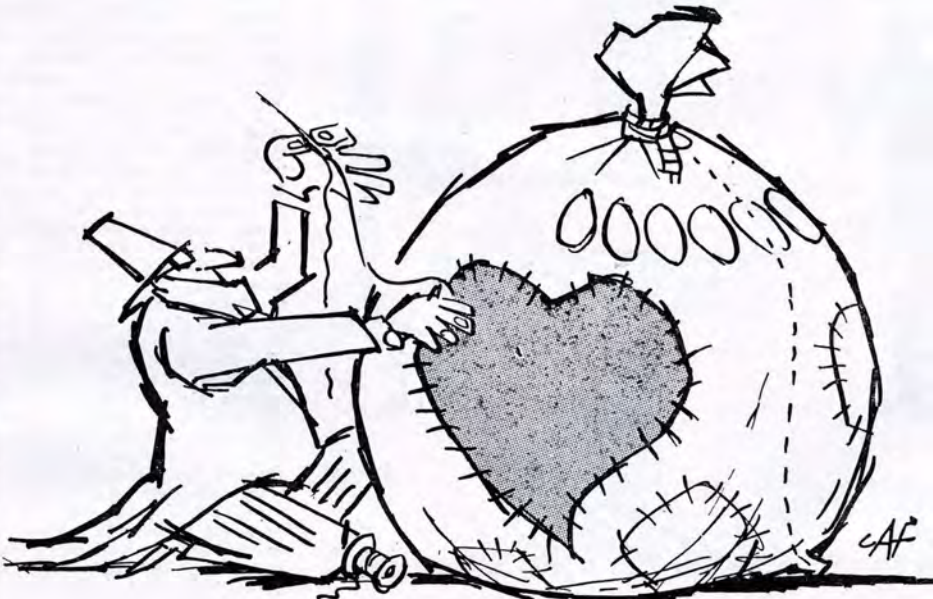
Bakanlık bütçelerinin görüşülmesi de bitti şükür.

Oniki bin tamire muhtaç yol ve yirmi küsur bin yolsuz köy: Bakanlığın ismi: Ulaştırma... Yüz kırk bin işsiz, çalışma...

Sağlık Bakanlığının bütçesinde 500 bin verimli hasta...

Ve onüç buçuk milyon kara cahilliye, gene Milli Eğitim başta!

Bütçe görüşmelerinde bir yetkili, «Kalb ameliyatlarında Türkiye dünya birincisi» dedi. — Gazeteler —

Yazısız

(Geçen sayıdan devam)

— Vaaay... Hocayım diye geçinen bu gavat yine duaya mı oturdu? Öyleyse onun yine bir dalaveresi olmak gerek... Ne zaman bir namus-suzluğu olursa, hemen duaya diz çöker, tesbihe asılır o gavat... dedi.

Ben, paramı kurtarabilmek için sözde Emin Hoca'dan yana çıkıp:

— Aman bacım, o nasıl bir söz... Benim Emin Hoca emmim hiçbir vakit gavat olamaz, biz köycek, tüm köy insanı, Emin Hoca emmimle övünmekteyiz... dedim ki, ondan arka çıktığını görüp de, paramı versin. Bunun üzerine karısı:

— Böyle bir rezilin çıktığı köyü Allah yerle bir eder elbet bigün... deyip mutfağa savuştu.

Emin Hoca'nın dudakları kıpır kıpır... İyice yalvardım:

— Emin Hoca emmi... Kurban olayım... Bugün yolcu olduğumuzdan... Arkadaşlarla... Benim paramı...

— Allahümme salli alââ Muhameceet... Alahümme salli...

Ben yalvara yalvara, o duadan nağralar ata ata, akşamı ettik, karanlık bastı. Gideyim de ertesi günü gelirim, o zamana kadar herifin duası da biter, dedim kendimce. Ertesi sabah damladım erkenden. Daha ben kapı toknağını vurunca, içerden sesi geldi:

— Allahümme salli alââ...

Uzatmayalım ağam, ben beş gün süreli gittim bu herifin evine. Sabah, gün ağarırken gidiyorum, akşam gün battıktan sonra dönüyorum. Bende yeme içme yok, boyuna yalvarıyorum:

— Emin Hoca emmi, gayri duan elverdi... Bir dakkada şu benim paramı ver. sonra yine duaya çök! Etme, eyleme...

Ben sesettim miydi, o da sesini yükseltti. Demek ben arada bir ayakvoluna gittim mi, o da bi şeyler tıknıyor, aç açına dua edecek değil ya.

Son gidişim, bundan iki gün öncesi... Bu kez paramı almaya tövbe ettim. n'olursa olsun alacağım... Çünkü Emin Hoca'nın evinden geriye dönüş yol param bile yok... Son paramı otobüse verdim, gittim evime... Cebimde, nah bu demin tepsiye bıraktığım iki yirmibeş kuruş kalmış, onunla da geriye dönülmez... Olmazsa, yine vermezse parayı, eski eskiva bozması o imamin hümmüne binip ya paramı, ya canımı alacağım...

Sabahtan vardım yanına. Ben eve gidişin, o da ayakvolundaymış. Ayakvolundan çıkıp, beni görünce, aptessiz mantessiz, canım kurtarmak için kendini posteki üstüne atıp, yine duaya diz çöktü.

— Etme Emin Hoca emmi... Burdan geri dönüş için yol param bile yok.

— Allahümme...

— Hele «hümme» yi bırak şimdilik... Duana az bi şey mola ver, paramı say, ben savuşayım... Yine nağralanmaya başladı:

— Allahümme salli alââ seyyidina muhammet...

Onu dinleye dinleye ben de duayı ezberledim:

— Ulan Emin Hoca emmi, bi sidik molası ver be... Kurban olayım, bi sidik molası ver... Azıcık bi şey şu «hümme» yi kes, yoksa ben senin soluğunu keseceğim, hiç dua edemeyeceksin...

Gece oldu, karanlık bastırdı. Karısına:

— Bacım, sen haklıymışsın. dedim, bu senin kocan olacak alçak benim paralarımı içecek. Zaten, bunu bizim köyde herkes bilir, buna adıyla sanıyla Parlak Emin derler ki, bir zamanın eşkiyası Muzur İsa'nın yanında yamaklık etmiştir. Daha da doğrusu, bu senin kocan olacak Parlak Emin'i dağlar padişahı Muzur İsa dağa kaldırıp köçek diye oynatmış. Bu herif, ellerine zil takıp göbek atarmış eşkiya ayları...

na... İşte bu hoca bozuntusu böyle bir rezil de, ya ben nasıl avanaklık edip paraları buna kapıttım? Paramı vermezse ben bunun canını alırım bu gece...

Ben anlatırken Emin Hoca dua sesini iyice yükselttiğinden karı lâfının yarısını bile anlamadı. Ama, ben, «Bu rezilin canını alırım» diye davranınca, dört çocuk birden it e niği gibi ağlayıp mızıldanmaya başladı. Karısı:

— Bunun canını alıp neylieceksin hey oğlum, yazık gençliğine... Parayı verdiğine tanığın da yok... dedi.

Şimdi ben ne yapsam hey Allah? Ben de o dört çocukla birlikte saçlarını yolarak ağlamaya başladım. Kadın da acıyıp, o da dövünerek ağlıyor... Hoca bozuntusu Parlak Emin de duada...

Gece evde kalsam, dört çocuk, iki de onlar, altı baş canlı, daracak evbana yer yok... Duayı ezberlediğimden ben de başladım onunla birlikte duaya:

— Allahümme salli alâ seyyidina Muhammet...

Baktım olacağı yok, geceyi bir yerde geçirmek için evden çıktım. Mesciti dolandım, baktım teneşirliğe Kibriti çıkıp baktım dolayuma. Orda bir mum var. Mumu yaktım. Bir cigara içerek düşünürken bir de baktım ki, ölü yıkama masasının üstünde bir koca tencere. Kapağını açtım, kuru fasulye yemeği dolu. Üç gündür açım, boğazımdan bir lokma girmemiş. Kuru fasulyeyi de çok severim. Avucumla bir koca tencere dolusu fasulyeyi göçürdüm. Parmaklarımla tenceredeki arta kalanı sıyırdım. Üstüne de bir cigara tellendirdim. Kaç gündür yorgunluktan bitmişim, karnımı da iyice doyurunca uykuya bastırdı. O yana, bu yana baktım, yere bir tabutu ters koyup uzatmışlar, teneşir tahtası alçak bir masa gibi olmuş. Bunun altına girer uyurum, diye düşündüm. Gece soğuk, tabutun içinde soğuktan korunurum. Evet, mumu söndürüp girdim sandığın al-

Seçim Kanunu yeniden Mecliste. — Gazeteler —

TEMCİT PİLÂVİ!

tırna. Hemen de uyumuşum. Ne kadar uyuduğumu bilmiyorum. Bir seslerle uyandım. Kulak verdim, bir erkekle bir kadın konuşuyor. Erkek soruyor: «Bunlar kimin canım?» Karının cevap veriyor: «Senin hocam...», «Ya bunlar kimin şekerim?», «Onlar da senin hocam...»

Yahu, bu ne rezillik, bu ne iştir? İçine sığındığım tabut sandığının tahtalarının aralıklarından, deliklerinden dışarıyı dikizledim. Bir de ne görsem iyi?... Bu bizim paraların üzerine oturan Emin Hoca alçağıyla, bir de boyalı, yarı çıplak bir karı, benim içine girdiğim tabutun üstüne rakı sofrasını kurmuşlar, ocağı yakmışlar, o yarı karanlıkta cilveleşip dilleşiyorlar. Emin Hoca, «Şerefine güzelim...», karı da «Şerefine hayatım» deyip kadehleri tokuştura tokuştura çekiyorlar kafayı imansızlar. Sonra sarılıp kucaklaşıp öpüşüyorlar. Emin Hoca, karının gözlerini öpüp soruyor: «Bunlar kimin cicim?» «Senin hocam...» Karının dudağını tutup soruyor: «Ya bunlar ikimin yavrum?», «Onlar da senin hocam...»

İmansızlık olur ya, bu kadar da mı olur? Gâvur imam, ölü yikadığı teneşirliği meyhaneye ve de genelhaneye çevirmiş... Onlar ne halt ederse etsin, şimdi ben ne yapacağım? Beni aldı bir düşünce... Ordan kalkıp sıvısamam, orda kalıp sızamam, Ne yapsam, hey Allah?...

Ben üç gün açlığın üstüne koca tencere dolusu kuru fasulyeyi yedim ya, bu fasulye insanın karnında tencerede durduğu gibi durmaz. Hâşâ huzurdan, fasulyenin zoruyla karnım başladı guruldama... Ama nasıl bir guruldama, gürul gürul, sinemada savaş topları nasılsa işte öyle... Emin Hoca, boyalı orospuya, kendi karsını çekistiriyo. Karı da ona kendi kocasını çekistiriyo. Belli ki bunlar, ikisi de gizliden teneşirliğe sığınmışlar sevişmek için...

Karnım guruldar da guruldar... Karı, «Ne oluyor hoca, bir sesler geliyor, yoksa burda ölü mü var ne?» diye haykırdı. Emin Hoca, «Deli misin kız» dedi, «Ne ölüsü? Ölü nerde? Burda ölü durur mu hiç?...

Kendimi tutmaya çalışıyorum ama, barsaklarıma hükmüm geçmiyor ki... Gayet gümbürtülü bir guruldama daha... Önünde oturduğu tabutun altından sesler gelince, karı korkuyla sıçrayıp, «Aman, burda ölü var, hortladı. Ben daha durmam... Aç kapıyı hoca, gideceğim...» diye bağırma başladı.

Emin Hoca, «Kız sen iyice sarhoşladın, otur yerine... Gök gürüyor işte, ne var korkacak bunda?» diyecek karıyı yatıştırdı. Onlar durmadan içiyor, karnım durmadan gurulduyor... Hoca, «Hava çok kötü bozdu, bunun arkası sağnak yağmur...» diyor. Guruldamakla kalsa iyi... Yüzünüze güller, o guruldamanın ardından yel başladı... Fasulye yeli ki, bilirsiniz, hiç dayanılmaz... Hâşâ huzurdan, ben yel salınca, karı korkuyla sıçrayıp, «Aman, hortlak var...» diye bağırıyor. Emin Hoca, «Sus kız, bağırma, şimdi benim karı duyarsa rezillik olur... Ocakta yanan odunlar patlıyor, onların sesi...» dedi. Karı yine yatıştı. Durmadan içiyorlar... Karı, Emin Hoca'nın kucasına çıktı. Hoca huzurlu karının eteğini çekip attı. Karının bacağı, baldırı burnunun önünde, tahta arasından her bir yerini görmekteyim... Ben de can taşıyorum yahu... Emin Hoca karıyı miniciklayıp bir yerini tutuyor. «Bu kimin cicim?» diye soruyor, «Senin hocam...» diyor. Hoca yine sordu: «Bu dudu kimin, bu dudu?» Karının cevabına fırsat kalmadan ben yine, hâşâ huzurdan gayet muhkem bir yel salınca, karı, «Amaaan...» diye feryat salıp sıçradı. Bu kez hoca da iskillenip, «Ne oluyor yahu? Bu ne gümbürtü böyle?...» dedikten sonra, karıyı zorla yatıştırdı, kucasına oturttu.

Neyse uzatmayalım ağam, bunlar

iyice sarhoşlayıp, yere, yanına yıkdılar, birbirlerine sarmaştılar, ke-nef oldular... Artık ne gurultuyu, ne yel gümbürtüsünü duydukları var... Gelgelelim, ben de iyicene huylan-dum... Karı yanımda yatıyor, öte yanda da hoca... Ben yavaşça üs-tümdeki tabutu kaldırıp elimi karı-ya attım. Karının bir yanında ben, bir yanında hoca... Karı, o sarhoş-lukla, kimin eli, kimin beli, nerden bilecek?... Bilse bile gayri ben du-racak gibi değilim. Hoca devrilmiş, sızdı sızacak... Sayıklar gibi soru-yor karıya: «Bunlar kimin cicim?», «Senin cicim...» Derken hoca, karı-nın bir yeri diye yanlışlıkla benim kolumu kaptı... Kolum herife sert ve kullu geldiğinden, neresi oldu-ğu anlamak için parmaklarıyla öğ-renmeye çalıştı. Aman, ben şimdi ne yapmam? Kolumu çeksem, anla-yacak... Çekemem. Emin Hoca sesi-ni yükseltip, «Bu kimin?» diye ba-ğırdıysa da karıda ses yok... Hoca bir daha bağırdı: «Ulan bu kimin namussuz?» Karı, «Hepsi senin ci-cim...» dedi. Hoca, «Bu benim ola-maz!» deyip koluma yapıştı, namus-suz, kolumu koparacak... Ben yekil-nip sıçradım. Pantolonumu toparla-yıp kapıya yürüdüm, artık kaçaca-ğım... Gelgelelim, kapıyı sürmele-niş, açılmaz kapı... Ben kalkınca karı, «İmdaaaa... Hortlak var, ölü hortladı!» diye feryadı bastı. Ho-ca kalkıp mumu yaktı. Beni görün-ce bir kudurdu ki... Eski eşkıya bozması bana paça kasnak dalıp, beni altına aldı. Bir yandan da, «Ye-tişin, hırsız var!» diye bağırma-da... Bekçiler, polisler dolustu... Bunlar, karıyla Emin Hoca, ağız birliği et-mişler. Karakolda, karı, «Biz, mes-cit tenesirliğine bitişik evde oturu-ruz. Tenesirlikte sesler duydum. Varıp hoca efendiye haber verdim. Bir de tenesirliğe girdik ki, işte bu hırsız, tabut tahtalarını çalıyor...»

Emin Hoca da böyle söyledi. Ben «Aman etmeyin, işin doğrusu şudur, budur...» dedimse de, dinletemedim. İki gün, iki gece beni karakollarda, şurda burda süründürdüler. Ben iki gün önce tenesirlikte yediğim işte o fasulyeyle duruyorum agram... Ben ne yaptım ki?... Başıma gelen-ler yetmemiş gibi, bir de burda şa-marlandım... Elli kurşumdan baş-ka param varsa ciğerime yapışsın...» Ağa, güldü. Ağa gülünce öbürleri de güldüler. Ağa meydanıya: — Çabuk yemek getirin bu oğla-na, karnını doyursun... dedi. Ocakçı: — Fasulye var, yer misin? dedi. Delikanlı boynunu büküp: — O'ssun, n'olussa o'ssun... dedi. Ağa: — Bunu götürün Âdembaba koğu-suna, ama iyi bir yer verin... dedi.

Aziz NESİN

İnönü — Kaç avans vereyim Demirel?...

Masterlar ve sorular

Kozu kaz anlayıp da birden parlamak niye?
Fasit niyetlilerden şefaaf ummak neye?

Gerçek meydana çıktı su götürmez şekilde,
Yeni tahkikat için kılı kırk yarmak neye?
Zembereği kırılmış, dişlileri aşınmış,
Köhnemiş bir saati boşuna kurmak neye?

Mademki yol üstünde çöreklenmiş uyuyor,
Yılanın kuyruğuna basıp uyarmak neye?
Gönül birliği yapsak yeneriz her zorluğu,
Sinirli adamların üstüne varmak neye?

Hazırlananlar varken gökleri fethetmeye
Bizde hâlâ palavra, balon uçurmak neye?

Sâkin tartışmalarla çözülür her problem,
İşin mâkulu buyken Şeytana uymak neye?

Herkes bir plân çizip gerçekleştirmek diler,
Adamın gerisine atılan parmak neye?

Vatandaşın dileği kimsece meçhul değil,
Görünen bir köy için kulavuz sormak neye?

Bir memura bir işin düşüyse yandın demek
Müstümanı bu kadar boşuna yormak neye?

Kuyunuzu kazmaya kâinat gönüllüymüş;
Böyle dostların varken düşman aramak neye?...

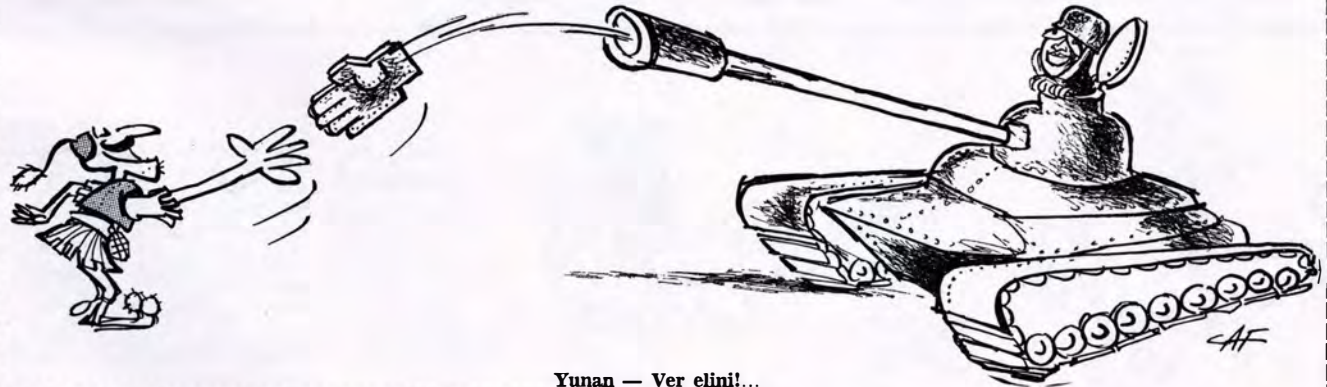
Salâhattin KUTLU

Muzikal nutuk

Zeki Müren parti kurup, milletvekili olmak için adaylı-ğını koyacakmış.

Koysun bakalım. Üstad şar-kıcılığa başladı, Türk müziği yeni bir devre girdi. Reklam-cılığa başladı, reklâma müzik girdi. Şairliğe başladı, şiire müzik girdi. Şimdi, müziği po-litikaya sokmağa çalışacak.

Ve radyonun düğmesini çe-virdik mi, «Merhabaaa aziz ve muhterem vatandaşlarım. Şimdi sizlere kürdili hicazkâr makamından en sevdiğim se-çim nutkumu atmaya başlıyo-rum efendim» diye politik ko-nuşmasına başlayacak. Ardın-dan gelsin köçekçe... Zaten yediden yetmişe neşeli insan-larızdır milletçe.

Yunan — Ver elini!...

geçmiş zaman olur ki...

Yusuf Ziya ORTAÇ

TEVFİK FİKRET

O NU görür görmez tanıdım:
Ağustos sıcağı içinde, Bebek bahçesinden geçiyordu. Arkasında sadakor bir elbise, elinde ona benzer ipekten saman sarısı bir şemsiye vardı. Arkasından, ayak seslerini toprağa göme göme yürüdüm. Bir uyrgezer böyle yürürdü ancak. Bir insanın değil, bir ilâhın arkasından gidiyordum...

İçimde, kırık bir Rûbab, bir Rûbab-ı Şikeste, 178 telinden sesler veriyordu: Yağmur sesleri, bomba sesleri, hicran sesleri...

Kıyı bitti ve aş boyalı Haşim Paşa yalısından sonra Hisar yamacı başladı. Durdum. O, arkada bıraktığı gölgeden habersiz, yeşillikler içinde kayboldu.

1914 yılında ilk ve son defa gördüğüm bu dev-insan Tevfik Fikret'ti.

Dev dedim, daha büyük bir kelime kullanmamak için. Sahiden devdir: Sanatta dev, hayatta dev, ahlakta dev.

Eğer ilkokulda Karabaş tecvit okumadıysa, eğer lise değil, İdadi tahsili görmedinse, eğer kulağınız arızun musikisine alışık değilse, Fikret'i bütün çaplarıyla tanımak, daha doğrusu tatmak güçtür. «Bir lâhza-i teahhur» u düşünüyorum:

Bir bomba ... Bir duman...

Türk edebiyatında böyle başlayan şiir yoktur. Bu «bir bomba» Abdülhamit'e atılan bombadan da müthiş: Divan edebiyatının bütün köhne gelenekleri bu bomba ile yıkıldı!

Fikret olmasaydı neler olmazdı, biliyor musunuz?... Bir tanesini söyleyeyim: Yahya Kemal olmazdı!

O, yalnız şair olarak değil, her cephesiyle büyük adamdır, örnek adamdır: Baba olarak, insan olarak, vatandaş olarak:

Doğruydı:

Kıran da olsa kırıl sen, fakat bükülme sakın!

diyecek kadar doğru...

Korkusuzdu:

Hak belledığın bir yola yalnız gideceksin.

diyecek kadar korkusuzdu...

Bu doğruluk, bu korkusuzluk, onu inatçı, huysuz, hoyrat bile yapıyordu. En yakın dostu Hüseyin Cahit, Vefa İdadisi müdür muavini ve Türkçe hocası olunca, günün resmi geleneğine uyularak tahlif edilmişti:

— Vatanıma, milletime, padişahıma sadakatle hizmet edeceğim, diye...

Tevfik Fikret, ertesi gün bunu gazetede okuyunca çıldırdı. Sahiden çıldırdı: Postaya verdiği açık bir kartta Cabit'e «Abdülhamit'e sadakat yemini ettiği için» ağız dolusu sövcek kadar!

Selânik'te 1908 ihtilâlini hazırlayanlar, gizlice ondan bir «Millet Şarkısı» istemişlerdi. Üç gün sonra, Fikret bir akşam üstü, Rumelihisari'nin gölgesinde bu şarkıyı yakın dostlarına okudu:

Zulmün topu var, güllesi var, kal'ası varsa,
Hakkın da bükülmez kolu, dönmez yüzü vardır.
Göz yumma güneşten, ne kadar nûru kararsa
Sönmez ebedi, her gecenin gündüzü vardır.
Millet yoludur, hak yoludur tuttuğumuz yol,
Ey hak, yaşa... Ey sevgili millet, yaşa, varol!

Bize bol bol ziya kucakla, getir,
Düşmek, etrafı görmektenkindir!

diyordu O...

Ama Fikret, korkacak adam mı idi?... İsyanın en azgın gününde, mektebin demir kapısı önüne çıktı, saplandı. İçeri girmesi, hiç olmazsa bahçeye, parmaklıkların arkasına çekilmesi için yalvardılar.

— «Sultaniyi yıkmak için önce beni yıkmak lâzım» diyordu. O kadar...

Ama Fikret, açık adamdı, oynusuz adamdı, maskesiz adamdı. Tam düşmanlarının tersine... Bu yumuşamaz karakterden, inanış fedakârlığı isteyemezsiniz. Çekildi. Sonra yine geldi, yine çekildi... Hem de arkasından, altı yüz öğrenciyi sürükleyerek... Galatasaraylılar:

— «O dönmedikçe biz de dönmeyiz» diyorlardı.

Bunların arasında Veliâht Abdülmecit Efendinin oğlu Selâzade Faruk Efendi bile vardı!

Ondan sonra, içi küskünlük dolu, ama yine güzel umutlarını kaybetmeden yuvasına «Aşyan» ına kapandı. Oradan, zaman zaman çığlıklarını ısıtıyorduk. Bu çığlıklar, ağızdan ağza, kulaktan kulağa, geniş yankılarla bütün yurdu kaplıyordu:

Millet yaşamaz, mevte tahassürle solurken,
Sussun diye vicdanına yumruklar inerse!
Millet yaşamaz, Meclisi müstahhar olurken
İğfal ile, tehdit ile titrer ve sinerse!

Hele hırsızlıklar, vurgunlar karşısındaki isyanı, yarım yüzyıl sonra, sanki bugün yazılmış kadar canlı, yeni, taze değil mi?

Bu harmanın gelir sonu, kapıştırın gider ayak,
Yarın bakarsınız söner bugün çıtırdayan ocak!
Bugünkü miydeler kavi, bugünkü çorbalar
Sıcak,
Atıştırın, tikiştırın kapış kapış, çanak çanak!
Yiyin efendiler, yiyin! bu hân-ı iştihâ sizin,
Doyunca, tiksinsince, patlayınca kadar yiyin!

Ne demiştik: «İçi güzel ümitlerle dolu» değil mi?... Onun ümitleri yarınlardaydı. Her şeyi, her şeyi gençlerden bekliyordu Fikret:

Ümidimiz bu: Ölürsük de biz yaşar mutlak,
Vatan sizinle şu zindan karanlığından uzak!

Mehmet Akif'le kavgasından bahsetmiyeciğim. İkisinin de ruhu acı duyar. Akif, bu acıyı sağlığında bile duymuştur: Yazdığı uzun hicviyeyle Safahat'ın ikinci baskısına koyamadı. Onun bu güzel pişmanlığına biz de saygı göstermeliyiz. Susalım! Bu susuş, ikisine de bir saygı susuşudur!

Fikret, 1867'de İstanbul'da doğmuştu. Genç öldü, çok genç: Kırk sekiz yaşında...

O çelik yapı, çelik ruhlı adam, neş'eli bir akşam yemeğinden sonra, gece, buhranlar içinde çırpınarak, şeker hastalığından ölmüştür.

Yusuf Ziya ORTAÇ
(Portreler kitabından)

«Kahramanlar geçiyor!»

Cüneyt Gökçer Olayı

(Geçen sayıdan devam)

Kötü idareci olsa bunca kişiyi, zararsızlaştıramazdı. Kötü idareci olsa, etrafındaki sorumsuzluk-tan bunca faydalanamazdı.

Kötü idareci olsa kusurlarını bile, gereken kişilere hoş gösteremezdi. Kötü idareciliği, belki tiyatronun iç işlerine münhasırdır.

Kardeşleri, tiyatronun avukatlarıymış. Kendisi Genel Müdür... Eski eşi başrollerdeymiş. Yenisi de!... (Bu yeni eşi meselesi üzerinde biraz duralım. Yöneltilen saldırıların çoğuna sebep oldu.)

Muhakkak ki sahneye uygun fiziğe sahip. Muhakkak ki çoğundan kaabiliyetli. Kendine göre, başarılı da. Bu başarı, başkasının da olabiliirdi. Genel Müdür kendisine her Allahın günü yeni bir şans tanımıştır. Hesabında son derece şuurlu adamın, bu konuda katlandığı zorluklar sayısızdır ve gün geçtikçe artacaktır.

Ayten Gökçer tuttuğunu koparmasını bilen insandı. İngiliz aktörü Frederik March'ı saatlerce seyrederken gördüm. Tek kelime İngilizce bilmediği halde, kendince en uygun reaksiyonları gösteriyordu.) Kızı senede bir iki başrole çıkar.

Bunlara tutulurlar, içtekliler. E, doğuda bazı ülkelerde bir kardeş vezir, öbür kardeş büyükelçi, yeğen saray nazırı değil midir? Tutumun neresi yeni?...

Gelelim büyük sanatına:

Bir hayli seneden beri, artist olarak sanat çizgisi tamamıyla dümdüzleşmiştir.

Büyük sanatkar, iniş çıkışlı olur. Cüneyt Gökçer'in, artık ilerlemesi gerilemesi yoktur. Oyunu çarşaf gibidir.

Bir zamanlar çok şey vaadediyordu. Bugün, aldığı parayı hak eden sanatkarlardan biridir. İri kıyım fiziği, bazı roller için avantajlıdır. Fakat artık oynadığı bütün rollerde: Kral Lear, Oedipus, Hamlet, isim değiştirmektedir sadece, oyun yorumsuz ve ayındır.

Artist, onbeş dakika, yazarın çizdiği adamdır, onbeş dakika bambaşka biridir, onbeş dakika sanki, sadece alkış için oynamaktadır.

Rejisine gelince, hâl öyle gösteriyor ki; rejisine, sanat dışı mülahazalar karışmaktadır. Şahısları mecbur etme çabası falan... Eser seçmesine gelince, «Şu faydası var eserim,» yerine «Şunu länse ederim, şunu kazanırım» önde gelmektedir, yoksa «Kırlangıçlar» gibi eserlerin sahnesi, D. Tiyatrosu sahnesi değildir.

Son senelerde çadır tiyatrosunda görülemeyecek piyesler büyük Devlet Tiyatrosunun sahnelerine kondu, kabak çekirdeği yer gibi

Bir yıl da böyle geçti!

seyredilen piyesler, seyircinin, seyirci olarak zaafından faydalanan piyesler.

Cüneyt Gökçer, şimdiye değin kendisinden de, tiyatrodan da çok fedakârlıklar yapmıştır. Kalması için, daha da yapması gerekecektir. Gidişini güçleştirdiği oranda, tiyatronun iç hırçınlıkları artacaktır, verimi azalacaktır. Bu kültür üzere kurulmuş müessesese daha da hırpalanacaktır, içinden dışından.

Yazıma, kendi başıma gelmiş iki olayla son vereyim:

İki Ankara gazetesinde yazı yazdım... Akşam çıkan ve az basılan gazetelerdi.

Tiyatro tenkitlerim çıkmaya başlamıştı ki birincisinde, «patron», (Daha önce «Vurmuyorsun, öldürmüyorsun» diye sızıldanan patron) bir gün, keşişvâri konuşmalar etmeğe başladı ve «Barıştan, bahar havasından, bu barış, bu bahar havasının, tiyatroya da

yayılmasının zaruretinden» geçmez oldu. Bununla da yetinmedi, bir karşılıklı barıştırma partisi düzenledi, viskili ve o günden sonra yalnız lehte yazı konmasını tembihledi ilgililere! Cüneyt Gökçer, bu toplantıda sâkindi, galiplerin sükkünüyle!...

(Basının acıklı şartları bu!... Budur dostlar!)

İkinci tecrübem, daha da acıklı... «Fazilet savaşı üzere» bir ikinci gazetede bir kaç kitiğim çıkmıştı gene tiyatroya üzere... Derhal önlemenin tedbirleri alındı, en şipşak yolla. Gazeteye bir kaç bin liralık ilân verildi. Komikliği hâlâ anlamayarak. «Fazilet savaşım, hani benim fazilet savaşı?» diye yakındıgımda, «Şimdi maddi imkânlarımız zayıf» dendi, «Bir gün kuvvetli olacağız»... (Fazilet savaşına tekrar sarılmak için, o kuvvetli günümüzü hâlâ bekliyoruz!...)

Bu benim iki özel tecrübem... Sadece benimki... Ya benim olmayan tecrübeler!...

Ortamin zaafı bunlar olunca, idarecilerimizin sanat anlayışı ve aşkı, gittikleri ilk şaşaalı prömyerde parlarsa, neden bazı insanlar kendilerince faydalanmasınlar bu zaafardan, neden?...

Yazık ki, Devlet Tiyatroları Genel Müdürü, yalın politikaya sapmamış. Bugün her halde Güzel Sanatlar Bakanlığının başındaydı ve eski Bizans deyimiyle, Bakan Cüneyt Gökçer, Genel Müdür Cüneyt Gökçer'in icabına bakardı. «Mademki büyük sanatkar, o büyük sanatını köstekleyen idarecilikten, onu da, sanatını da kurtaralım» diye!...

Başka çare kaldı mı?...

Ek: Tabii ki bir gün gidecek... Fakat yerine gelenin de onu aratmayacağına kalıbımı basamam!...

Tercih kriteri nedir ki?...

Galatasaray'ı Kurtarma Kampanyasına politikacılar da katıldı. — Gazeteler —

— Galatasaray'ı kurtaracağız!...

ŞEN Oto Parçaları mağazası sahibi Hüsnü Topyıkmaz, gözlüğünün hüviyetini görünce titremeğe başladı:

— Şey efendim, dedi, 61 model Ford aks dişlisi mi dediniz? Şey vallahi efendim, şey... Yok ya... Şey biliyorsunuz ya, bu parçalar malum-u âliniz, karaborsada...

— Biliyoruz, dedi gözlüklü olanı. Gözlüklü, hüviyetini cebine koyduktan sonra:

— Biz ikimiz de mâli polisteniz anladın mı? dedi.

— Evet, anladım efendim...

— Şimdi canımız istese, senin dükkânını, faturalarını hemencecik didik didik araştırır, ne kadar karaborsa malın varsa ortaya çıkarırız ve ondan sonra da sen, gütüüm. Ama bizim maksadımız başka.

— Buyrun efendim!

— Mesele şu: Yurdumuza bir Alman firması, karşılıksız yardım fonundan biraz evvel size saymış olduğumuz parçaları gönderiyor...

— Evet efendim.

— Şimdi Alman hükümeti öğrenmiş ki, bu mallar bizim memleketimizde karaborsa olarak satılmaktadır. Ve onun için bir müfettiş göndermişler. Müfettiş, piyasayı kontrol edecek. Şayet, böyle bir durum görürse, artık karşılıksız yardım fonundan Türkiye'ye mal göndermiyeceklermiş.

— Evet efendim.

— Şimdi biz, Türk hükümeti olarak yarın bu müfettişi piyasaya çıkaracağız. Sanki, bir tesadüfmiş gibi senin dükkânına sokacağız. O zaman, bu müfettiş sana soracak:

«60 model Fordların ayna dişlisi var mı?» Sen hemen:

«Kaç tane istersiniz efendim?» diyeceksin.

— Ama efendim, dedi, o dişliden topu topu elimde iki tane var. Biliyorsunuz, bunun esas fiyatı 110 lira olduğu halde, karaborsada 1500 liraya kadar satılıyor...

Gözlüklü:

— Biz ne diyorsak onu yap! diye gürledi.

— Başüstüne efendim.

— Örneğin, bu dişlinin 110 liradan satılması mı gerek, sen, 75 lira efendim, diyeceksin.

— Pekiyi efendim.

— Şayet müfettiş sana, beş tane ver paket yap fatura yaz derse, hemen müfettişin emirlerini yerine getireceksin. Anladın mı, hiçbir falso istemiyoruz. Burada, milletin, memleketin, Türkiye'nin şerefi yatmaktadır. Koskoca müfettiş, sırf bu işi tahkik etmek için Alamanya'dan kalkmış buraya kadar gelmiş. Kaç tane isterse hemen vereceksin... Sen sonra akşam üzeri gelir bu malları çarşı karakolundan alırsın... Bak, biz hem seni düşünüyoruz, hem de memleketimizin itibarını... Zaten se-

Alman Müfettiş

MUZAFFER İZGÜ

ninkisi bir nevi vatan vazifesi olacak!

— Anladım efendim.

— Olur ki, diferansiyel mahrutu dişlisinden de ister...

— Aman efendim, iki bin lira vermeniz bulamazsınız bu mahrutuyu...

Gözlüklü, kestirip attı:

— Vallahi biz onu bunu bilmiyoruz, bul, buluştur ve vatanının itibarını yabancı memleketlerin yanında kurtarmağa çalış. Şayet sen kurtarmazsan, o zaman biz de seni kurtarmayız. İstersen hemen bir zabıt tutalım...

Hüsnü Topyıkmaz, bu söz üzerine:

— Buldururum efendim, diye inledi. İsterseniz iki tane bile buldurum.

İki memur, mağaza sahibinin elini sıktıktan sonra:

— Görelim seni, Türkiye'nin yüzünü kara çıkarma, dediler.

— Çıkarmam efendim.

— Kibarlığı elden bırakma ambalajları güzel yap, fiyatları daima satış fiyatlarının altında söyle!

— Başüstüne efendim.

İkinci günü tam öğle paydosundan sonra iki polis arkada, Alman müfettiş önde, Şen Oto Parçaları Mağazasının kapısından içeriye daldılar. Alman müfettişin gözünde iri siyah gözlükler, ayasında da kısa bir pantolon vardı. Müfettiş, tezgâha varıncaya dek, mağaza sahibi cunu karışlamış ve:

— Buyrun efendim, demişti.

Müfettiş gayet sert:

— Hoşbulduk, dedi Almanca.

— Şöyle buyurunuz efendim, bir çay, bir gazoz?

Gözlüklü, Hüsnü Topyıkmaz'ın bu cümlesini tercüme edince, Alman müfettiş ayağını sertçe yere vurarak:

— Teşekkür, olmaz dedi.

Tezgâha yanaştı:

— 61 model Ford eksantrığı var mı?

Gözlüklü tercüme etti. Ki bu eksantrik karaborsanın bile kanser ilacı gibiydi. Hüsnü Topyıkmaz:

— Var efendim, kaç tane emredersiniz? diye sordu.

— Üç tane.

Hüsnü Topyıkmaz'ın soluğu kesildi birden. Gözlüklüye:

— Yalnız iki tane var vallahi beyefendi, diye fısıldadı.

— Suuss! Çakmasın adam, hemen bir yerlerden buldur! Nasıl olsa biraz sonra gelip karakoldan alacak-sın.

Alman müfettiş sordu:

— Kaça bunun tanesi?

— Doksan lira efendim.

— Çok ucuz... Bizim Almanya'da bile bundan pahalı.

Gözlüklü tercüme edince, Hüsnü Topyıkmaz:

— Vallahi biz ambalaj sandıklarından kazanıyoruz beyefendi, dedi.

— 60 model Ford'ların ayna dişlisi var mı?

— Var beyefendi.

— Kaça fiyatı?

— 75 lira efendim.

— Ver iki tane... 59 Mercedeslerin krank dişlisi var mı?

— Var beyefendi.

— Ver beş tane. 58 Fordların diferansiyel mahrutisi var mı?

— Var beyefendi.

— Ver sekiz tane.

Alman müfettiş istedi, Hüsnü Topyıkmaz tozlu bodrumdan çıkardı. Sonunda, koca bir sandık oldu dişliler...

Hiçbir falso olmadığı için mâli polisler, Hüsnü Topyıkmaz'ın elini hararetle sıktılar, ve:

— Bu vatan, senin gibi vatanını seven kişilerle her zaman iftihar etmesini bilmiştir, dediler. Gözlüklü ilâve etti:

— İki saat sonra gel, bu malların hepsini karakoldan al!

Onlar gittikten sonra Hüsnü Topyıkmaz, eline kalemi kâğıdı aldı ve malların piyasa fiyatını hesapladı. Tam 22 bin lira tutuyordu. Avucundaki paraya baktı, 1700 lira:

— Hıyar Alaman, dedi, nasıl da yuttu.

Yaptığı memleket hizmetini kutlamak için kendine az şekerli bir kahve ısmarladı, hattâ vicdanının kuş gibi hafiflemesinden ötürü rahat bir şekerleme bile yaptı.

Tezgâhtarını onu uyandırdığında saat on yediye geliyordu. Yüzünü yıkadı ve çarşı karakolunun yolunu tuttu. Biraz evvel kendisinin yarım bırakmış olduğu şekerlemeyi, komiser tamamlıyordu. Komiser, uykudan uyandırılmasına kızgın:

— Ne isdisen? diye sordu.

— Şey efendim, hanı Alaman... Alaman müfettiş vardı ya, dişli, bi sandık dişli...

— Ula kısa kes, ne deyisen?

— Efendim dişiler, hanı Alaman müfettiş. Vatan vazifesi...

— Ula ne dişli dişli deyisen, noldi, saatını mı çaldılar?

— Yok efendim, Alman müfettiş 60 model Fordların ayna dişlisinden iki tane, 59 Mercedeslerin krank dişlisinden beş tane, şey sonra, diferansiyel mahrutisi dişlisinden...

— Ne ne?

— Diferansiyel mahrutisi...

— Kim bu, bi gâvur yahudisi mı?

— Değil efendim, dişli...

— Neyin dişlisi?

— 58 Fordların...

— Ula sen gafadan sakat mısın? Ne 58 Fordu?... Yoğusam sen, esgi gamyon alıp, esgi gamyon mu satıyon?

— Yok efendim, acente malı.

— Sen beni ne zannettin ula, gumser görmeğinen bizi garagolda para mı basıyor zannettin? Biz garının mantosunun taksidini gara gara düştünyöz, sen gelmiş, yok efendim, 59 Mercedes var, yok bilmem 58 Ford var, yok bilmem 60 mahrutisi var... Get ula başga yerde sat kü-lüstürlerini.

— Ben anlatamadım galiba efendim.

— Yoo, bi de ben anlamadım ha!

Komiser bağırdu:

— Ula gamyonunu mu çaldılar?

— Değil efendim, aks da var bunların içinde.

— Ula gafamı pozma, arabanın aksisi de noliy lan?

— Efendim, dün dükkâna iki mâli polis geldi.

— Ne mâli polisi. Polis kimin malını almış? Zaten siz, ha bire memlekette polisi kötülemeye çalışırsınız. Yoh efendim garagolda dayak yemiş de, gazetalar da resimler foto-raflar... Sen yâni şimdi dayağı hak etmedin mi?

— Alaman müfettişi dükkâna tef-tişe geldi.

— Ula vallaha sen gafadan eyice-ne sakatsın. Alaman müfettişinin senin tükânda işi ne?

— Efendim vatan vazifesi için.

— Çekersem seni bodruma görün vatan vazifesi nasıl olurmuş.

— Bana dediler ki, iki saat sonra gel, malları çarşı karakolundan al! dediler.

Komiser, bu söz üzerine iyice kızdı:

— Ula sen burayı esrar tekkesi mi zannettin? Ne malı?

ŞAHİS ARDINDAN...

İNANÇ ARDINDAN!...

— Dişli efendim.
— Saat çarkı mı?
— Araba çarkı efendim.
— Kim getirmiş buraya?
— Alaman müfettişi.
— Ulan get gözümün önünden, atarım vallaha seni şindi nazarathanaya ha!... Orada dişli çarkımı da, Alaman müfettişini de görür gözlerin.

— Efendim o çarklar...
— Ula, sıçarım çarkına haa! Gızdırma beni, eyiliknen çek get Bakırköve.
— Ben dolandırıldım böylese efendim.

— Ula zatime sen dolanacağın gadar dolanmışın. O gafanın dolanacak yerli galmamış ki. Heç bi dediğin birini tutmıy ki. Saat çarkı deyisen, geçisen 61 model Ford garayon deyisen. Onu bırakisen, geçisen Alaman müfettişine. Daha Alamanın lâfı bitmeden, geçisen garagolda esrar var mı deyisen. Sen yoğunsam burada rediyoların onbeşlik porguramı mı hazırlanıyor zannettin?

— Dişliler efendim, dişliler...
— Aç bahamı dişine furdular?...
— Dişliler...
— Ula Rıza, tilâfon et Bakırköve, gelsin götürsünler bu herifi. Çarklarınan eyicene gafasını pozmuş. Bekçi Hıdır'ı da garıdaki saatçıya gönder, bir iki dene esgi çark alsın gelsin, verecek de bu herifin eline, arabaya gelinceye kadar oyalansın.

— Dolan...
— Dolana, ay dolana, dolana, vıyy dolana!...

Muzaffer İZGÜ

— Şu doğumu önleyen haplardan bir tane vermez misiniz?..

YEDİ

PAZARTESİ

Doğru çıkarsa...

Olaylarla dolu bir yıl kapandı, yeni yılla birlikte çeneler açıldı. Köydeki Gürcü Bacı'dan, kentteki terziye kadar önüne gelen 1968'in falına bakıyor.

«Gürcü Bacı şöyle dedi», «Milletin terzi böyle dedi» derken, gelmiş geçmiş bütün falcılara meydan okuyan bir de Hayriye Bacı türedi. Sağolsun o da yememiş içmemiş, «Hayrina sevabına şu memleketin falına bir de ben bakıvereyim» demiş. Ve bakmış. Gördüklerini de bu işin meraklıları olan bir gazeteciye aynen nakletmiş: «Aman aman, bir bulanıklık, bir karışıklık, dillerim Mevlâna sonu hayırlı çıkar. Bak-sana kıratlar koşar, oklar fırlar. At ile ok yarışır. Sonra oklar düşer, atlar koşar, atlar kişner, oklar düşer...»

Bu faldan pek bir şey anlayamadık ama, anlatmak istediklerinden 1968 yılının, hareketli bir yıl olacağını yorumladık. Oklar uçacak, atlar koşacak, toza dumana bürünen politik bir ortamda, vatandaş yine «Körebeye» oynar gibi yaşayacak!

SALI

Siyasi kopuklar!

Feyzioğlu, «C.H.P. Atatürk'ten koptu» demiş.

Ne olduysa, C.H.P.'nin Atatürk'ten kopmasıyla oldu ya...

C.H.P., Atatürk'ten koptu.

D.P., C.H.P.'den koptu.

M.P., C.H.P.'den koptu.

G.P., C.H.P.'den koptu.

Sonra C.H.P.'yi bırakıp, döndüler birbirlerine...

H.P., D.P.'den koptu.

Y.T.P., H.P.'den koptu.

C.K.M.P., M.P.'den koptu.

Ne yaparsınız, el bütün gücüy-le atom çekirdeğini parçalamaya

çalışıyor, bizimkiler kendi partilerini toz gibi ufalamaya uğraşıyor!

ÇARŞAMBA

Yunanistan'da son durum

26 Aralık 1967.

«Bütün siyasi tutuklular serbest bırakılıyor.»

Genel af! 27 Aralık 1967.

«Cunta, affın bir kısmını geri aldığını açıkladı. Üçbin tutukludan, ancak üçyüzü bırakılıyor.»

Özel af! 28 Aralık 1967.

«Affı çıkanlardan bir kısmı yeniden tutuklanıyor.»

Büyük gaf!

PERŞEMBE

Onaya kaldıysa...

Sandviççilerin zam isteği İşcan'ın onayına kalmış.

İstek onaylanmazsa, adamlar hava alacak. Onaylanırsa, vitrinlerdeki sandviç çeşitlerine bir ye-

nisi daha katılacak.

Kaşerli.

Sosüslü.

Pastırmalı.

Salamlı...

Ve bir de zamlı!

CUMA

Bağlandı

Uzun tartışmalardan sonra, bütçe görüşmeleri de kazasız belâsız bitti şükür.

Yatırım fasılları, Millî Eğitim bütçesi, Ulaştırma, Sağlık, ayık, yıllık, ödenek... Milyarı bulan açıkla, bir kere daha bütçemiz bağlandı denki!

CUMARTESİ

Anlayın artık

İstanbul'da bin kişiye 95 telefon, 3885 kişiye bir otobüs düşüyormuş.

Düşündükçe insan, aklını kaybedeceğinden korkuyor. İstau-

GÜN

bul'da 3885 kişiye bir otobüs düşüyor. Haydi biz sıkışıp ezilmeye alıştığımızdan, bunun yadırganacak bir tarafını görmüyoruz. Bizi şaşırtan, madalyonun tersi... Otobüs 3885 kişiyi nasıl taşıyor?

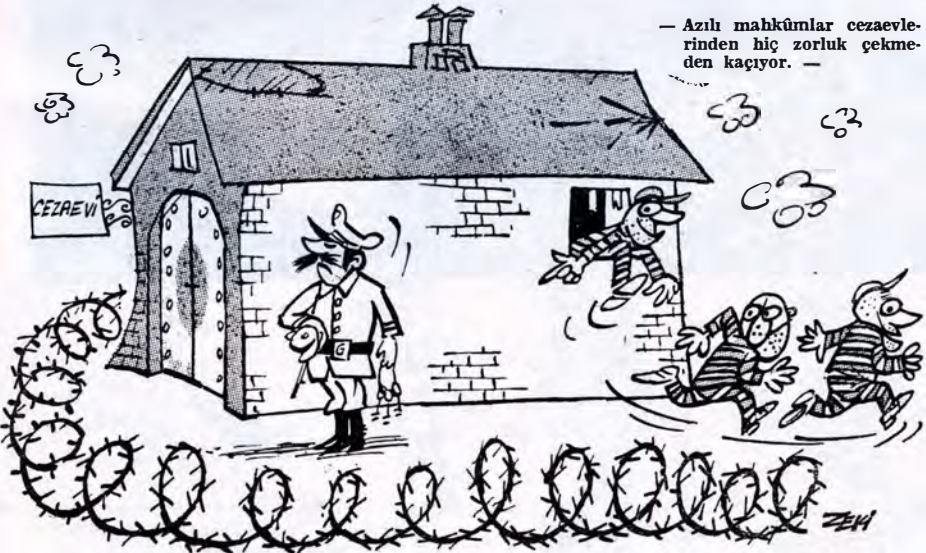
PAZAR

Modern çağ

«Mardin'de bir aşiret, dilşmanın köyün etrafını mayınla çevirdi.» Tabanca bıçakla başlayan kan dâvalarının silâhı, günümüzde mayın oldu.

Gene şükredelim durumumuza. Allahtan ki yurdumuzda ruhsatsız silâh taşıma yasağı var. Bu yasak olmayıp, karşı taraf da ağır tank ve toparla harekâta girişseydi halımız n'olurdu?

— Azılı mahkûmlar cezaevlerinden hiç zorluk çekmeden kaçıyor. —

— Şuna bak, bize hiç yüz vermiyor!

Kız — Aman anneçğim, berbere gideceğimi sana söylemişim ya!...

Yazlı

— Çok yorgunum sevgilim... Mimsade edersen bugün içime giliş biraz dinleneyim!

Yatılın el dillerde,
Gün'ümde'nin kır garkus,
Bilişilimsün her seherde;
Yaban gülüm çamşakus.

YABAN GULUM

Çile çile ipeğimsin,
Diken olan çiçeğimsin,
Sen yığın d i l e ğ i m s i n ;
Yaban gülüm çamşakus.

Dülm de tek kükümünan,
Gurbet elde selâmımsın,
Beim tatlı beikümün;
Yaban gülüm çamşakus.

Hayalim okşar elim,
Sensiz savruk deli yetim,
Bir gün gel de o ecelim;
Yaban gülüm çamşakus.

Samim AGAR

Yardımsaver!

NEREDE O ESKİ ALTINCI FİLO?

Bir zamanlar teşi toprağı altın Ameri-
ka'nın ekseninde altınların boğalına haas
diye icdi edildigine şüht oluyorsa bağı-
lerde.
Altından kaleleri olan Amerika'ya hücu-
ma gelişmesine sebep, bu kalelerin sayılması
olmasıdır.
Her şeyden önce, Amerika'nın altın Vi-
etnam'da erimeğe başladı... Şöyle ki, Güney
Vietnam barlarında Amerikan askeriye do-
lar karşılığında eğlendiren kadınlardan Viet-
kongluların sandıkları dolarlar Komünist
Çine geçiyor, onlar da altına tabiri ediyorlar.
İhtici sayılması Amerika'nın, etrafındaki
altın gili doctların kaybetmesiyle başladı...
Fransa, bu komutaki örneklerden biri olup
Amerika'nın tahakküm altınlarıyla müldele
için o da Amerika'nın altın
kalelerine hücumu geçip-
tir.

Amerika'nın altın beğ-
muyuşunun edisi gili de-
vam etmesine içtici et-
ken de, teknik bakımdan i-
lerlemiş bir Rusya'ya da,
Amerika'nın kadar olma-
sa bile, büyük miktarda al-
tın istihval edilmektedir.
Başkan Johnson geçen-
lerde, İtali gelen Amerikan
iş adamlarıyla yaptığı ko-
nuşmada altına harp giv-
gilen hücumu bertaraf ettik
ama, bu saferte yetinmek
olmasa dedi. Malumdur ki,
arısını altına dayanamaz
dolar aşkına sağış dur-
maz.

Bütün bu gelişmeleri duydıysanız, mes-
hur Altın Filonun edisi kuvveti altına r i
fili olmadıgı anlaşıldı!

İDDİADAN VAZGEÇİYOR

Kıbrıs'la ilgili olarak gazetesinde söyle-
le bir başlık gidiş üş-
— Yunanistan'ın aradan sayılmak istiyor.
Nasıl olur?.. Kıbrıs bizim yarımızdır, Kıb-
rıs bizim evladımız diye söyleyip söyleyip
gündi çekilmek olur mu?
Yalılar sürgelelen şababık dâvası'nda
Yunanistan'ın Kıbrıs'la ilgili kesin hükme
bağlanmaz bulunuyor artık.

NE O, NE BU

Kulaklarımıza duyurum... İlgili radyo mu-
habiri, Londra'ya gelen 400 kadar Rus turis-
tinden bir kanıyış görüldüğü, rapurları so-
layış bakkında idmünlemleri soruyor, si-

dıkları öbeberci, geliri nasi bulduklarını ş-
renmek istiyor.
Rupertas iyice diledim; doğru, Rus
turistlerin altından temin ve iltiyat açıy-
du. Hele aralarından birinin «Ne iş yapıyo-
sunuz» diye sormasına «Kim, ben mi?» diye
meklep çocuğı gili konuşmasını kestip dü-
rayarak kem k'ün etmesi ve sonunda «Ben
sancıye turistima demesi çok basit kaçtı.
Bu turistlerin gelisi, İngiltere'ye hafiften
kar yağması başlarken güncere temadit etti.
Bu arada İngiliz gazetelerinde, birlikte olu-
ran 75 yaşlarında ki kadından birinin ode-
sında donarak öldüğü, odasında suzuna arası
olarak utak bir elektrik sobasından başca
bir şey bulunmadığı ve diğer yapı kadının da
sohketan tutmaktan temini bile söyleyene-
diği haberleri çıkmıştı.

Soğuktan titreyerekten
kadıncağın temini söyle-
yememesiyle Rus turistlerin
iltiyat ve temkinden titrek
konuşarak ne iş yapığın
doğru dürlüt söyleyememe-
si hile hiler internaz şunu
dışladırıyor. Ne tesadik-
rı beklemiz bırakacak gibi
eseli sosyal hümanlerden
yokum bir demokrali gü-
zel, ne de sosyal hümanler
sağlıyorum diye insanların
konuşmasına test eden bir
soyialist diler ciled.

SON OLARAK NE ZAMAN
GÖRMÜŞTÜZ?
Gelecek hatırları rad-
yo programlarına gös at-
yordum. «Son olarak ana-
babamı ne zaman görmü-
ştünüz» adlı bir programa rastladım.

Avrupa'da, kas ösüm etmek olmas 15'ine,
sema busan her genç, ana-babanın evinden
ayırlıp kendine ayrı bir oda tutar ve ayrı
yusumaya alışkanlıkların insan yıllarını ana-
babalarını görmedikleri olur.

Hani nevedeşse aynı şekilde yaşayan ev-
latlarını görölme makadyle bideki «Ka-
yıp Mektupları» gili bir program indas etti-
receder burada ana-babalar.
Biliyor musunuz, son bir iki yıl içinde
geçitli iş kullarında çeşit çeşit grevleri giri-
şilen İngiltere'de işçiler arasında da «Son o-
larak işvereninizi ne zaman görmüşlünüz»
diye bir program başlatılmasa çok ilginç olur.
İnanın, üstüste yapılan grester dolayısıyla iş
yerlerinin adresini unutup da yol soracaklar
olabilir anladınız!

El eleptik korukta:

«— Aşkım!» diye yemin etti,
Sonra kayboldu ufukta;
Yaramaz kız kaçtı gitti.

Pek ciddiymi emelimiz,
Küçüklükten uzak, temiz,
Bırakmadı en küçük iz;
Yaramaz kız kaçtı gitti.

YARAMAZ KIZ

Onu safca peri sandım,
Bir buse almadım yandım,
İşte bunda çok aldandım;
Yaramaz kız kaçtı gitti.

Nene gerek romantığı,
Sıkıştırıp bas çimditi,
Olmasınca istediği;
Yaramaz kız kaçtı gitti.

Aşkın artık geçmiş çatı,
Razan okş, at dayakı,
Riz olmayınca dayağı;
Yaramaz kız kaçtı gitti.

Samim AGAR

— Bonservisinizi çıkarmanıza hiç lüzum yok... Buradan görüyorum zaten!

Ahmet Paşa nasıl öldürüldü?

VEDAT SAYGEL

DEK giymatlı yeğenim İrıza: Gonderdiğin meğtubu yengenin tavassutu vasıtası aracılığı ile aldım. Galem dutan ellerin dert gormesin. Meğtubunda, «Gurbandan önce, ben de İstanbul'a gelmek niyetindeyim» diyon. İstanbul-essah-tan gelinip görülecek yer yeğen. Gurbana bile galmadan gel. «Belki bi iş bulurum» diyon. Bulursun yeğen. Hamdolsun iş giymat gibi. «Bi kaç gurus yaptım mı, helâl süt emmiş bi de avrat bulurum» diyon. Buralarda avratın bol ne var? «Hızır emminin adresesini gonderirseniz, iş sahâbi olana gadar yanında galmak için, gider onu bulurum» diyon. Bak bu olmaz işte! İstanbul'u bulursun, İstanbul'da iş bulursun, eş bulursun, amma velâkin eline bi adrese alıp Hızır emminin evini güc bulursun! Benden sana baba öğüdü, sakın öyle çocukça bi işe galkışma yeğen. Benden beter olursun! Bizim gibi meğtep medrese gormemiş insanların, İstanbul gibi bi yerde adreseyle yer bulması mümkün değelmış meğer. Hem çok bi okumuş olacaksın, hem de sokağa ismini vermiş olan adamı çok yakından daniyacaksın. Neden diye sual idecek olursan, diyelim «Çelebibaş» diye bi sokak arıyon. İstanbul'da elli dane Çelebibaş sokağı var. Bu Çelebibaşların hangisini aradığını el ne bilirsin? «Nerede yaşıyım?» derler adama. «Hangi savaşırlara gatılmış?» derler. «Biyiği sakalı var mıydı?» derler. «Gaşı gozü nasıldı darif et de, hangi Çelebibaşını aradığını anlayak» derler. Bunları bilmedin mi, ortada galsın. Yalnız ortada galsan iyi, üstelik başına dert de alırsın.

Sevgili yeğenim İrıza: Bilmedik biraz şeytana uyduk, biraz bayramlaşma ihtiyacı duyduk, buralarda başga bildiğimiz yok, Hızır emmiyi ziyaret etmeyi gafamıza koyduk. İş galdı adresesini bulmaya... Miftarın Yakup:

— Golay, dedi. Çarşıkapı'ya gidip de, «Gedikpaşa nerede» diye kime sorsanız gorsetirler. Gedikpaşa'yı buldunuz mu buldunuz, Ahmet Paşa çeşmesini soracaksınız. Çeşmenin sağından girdiniz mi...

Oğlan bi gozel darif etti, Gedikpaşa, Ahmet Paşa, çeşmeşpaşa, gafamda hepsi birbirine girdi!

Bu gadarını öğrenmiştik ya, geri si golaydı gayrı. Bi gutu şeker yapırdım, yengenle çocukları ardıma daktım, bayram sabahı namazdan sonra düştük yola. Çarşıkapı'yı bulduk da, iş galdı Hızır emminin evini bulmaya. Bi yandan Yakup'un söylediklerini ezberimde dutmaya çalışıyorum, bi yandan girip çıktığımız sokakların dabelâlarını okumaya uğraşıyorum. Ne gadar geçti bilmiyorum, çocuklar başladı:

— Yorulduk, bacaklarımız goptu gayrı, diye mızıldanmaya.

— Ülen namıssızlar, evde bi yere gidelim, diye ağlaşan siz değel miydiniz? Arıyoruz işte...

Çocukları susturduk, bu sefer yengen başladı:

— Dolanıp duracağımıza birine sorsak ya.

Ülen avrat, Yakup'un söylediklerini sırasıyla bilsem, yüz kişiye sorardım şimdiye dek. «Gedikli çeşmesi» mi dedi, «Gedikli paşanın Ahmet çeşmesi» mi dedi, lâfın sırası garıştı bi kere! O hâlâ:

— Sor birine, diyor. İstanbul'un yerlisiyse, senin garıştırdıklarımı nasıl olsa o bi sıraya koyar!

Biz avratla çekişip dururken, yoldan geçenlerden biri:

— Kimi arıyonuz ağa? dedi.

— Valla gardaş, dedim, bizim bi

Hızır emmimiz olacaktı buralarda, duymuşluğun var mı?

Saatlerdir aranmamızı gorenlerden bi kaç kişi daha üşüştü başımıza. Biri:

— Adresesini biliyor musunuz? dedi. Başka biri:

— Nasıl biri bu? Darif et hele, dedi.

Daha başga biri:

— Sokağının adı ne, kapısının numarası kaç? diye sual etti.

— Valla gardaşlar, dedim, bizim hısmımlardan biri söylediydi ama, Ahmet paşa mı dedi, yığusam gedikliken paşa mı oldu dedi, öyle bi şey işte.

Keşke demiyeydim de, gendimiz arıyaydık. Bize yol iz gorsetmek için çevremize üşüşenler, sanki Hızır emmi onların hısmıymış da, gendileri bayramlaşmaya gideceklermiş gibi bi düşünceye daldılar, bi çaresiz galdılar, yüreğim goptu yeğen! Gençten biri:

— Söylediklerini bi sıraya sokarsak, nereyi aradığı bulunur, dedi.

Bi başgası:

— Zor bulunur, dedi. Gedikliken, paşa olmuş diyor, memlekette öyle kimse var mı?

Yengenle çocukları kenara çektim, varacakları kararı bekliyorum.

— Bulursak, Ahmet adından buluruz, dedi üçüncüsü.

Çevremizdeki kalabalık da bi biyüdü, bi biyüdü, sorma gitsin!

Yeni gelip de meseleyi öğrenenlerden biri:

— Osmanlı paşasıysa gediklilikten yükselmiş olabilir, dedi.

Başladılar tarih kitaplarında okudukları Ahmet Paşaları sıralamaya. Bitirince, bana döndüler:

— Tarihte tam onaltı paşa var ağa, dedi biri. Ahmet Muhtar Pa-

şa var, Bursalı Ahmet Paşa var, Jezzar Ahmet Paşa var, kısacası bu paşalardan Hafız olanı var, Haini, Hersekzadesi, Hezarpare, Kalaylıcozu, Karası, Kavanozu, Kayseri'li, Kumbaracı, Tarhuncusu var. Senin aradığın bunlardan hangisi acaba?

— Aradığımız paşanın necilik yapğını ben de bilmiyom ağalar, dedim. Madem topu topu onaltı paşa varmış, üç gün bayram işimiz ne? Birer birer hepsini dolaşırız! Siz yerlerini bi darif edin hele...

Galabalığı yarıp gelen tıfıl bi oğlan:

— Dur ağa, dedi, sen bunlara uyarasan değil üç gün, üçyüz günde zor bulursun aradığın yer!

— Peki, n'idek?

— Ahmet Paşa sokağı diye bi yer arıyorsun, değil mi?

Çocuk cin gibi... Yeniden bi gayret geldi bize:

— He, dedim, daniyon mu?

— Tanımıyorum ama, biraz senin tarifinle, biraz kendi tarih bilgimle, aradığın Ahmet Paşayı bulur çıkarım evelallah! Yeter ki benim sorduklarımıza teker teker cevap ver sen.

Dedim ya... Başımız bayram yerine döndü yeğen! Kalabalığa giren çıkan, soran akıl veren belli değil! Hani, «Sagolun gardaşlar, ben bu Ahmet Paşayı aramaktan, Hızır emmiyle bayramlaşmaktan caydım gayrı. Bizim için gendinizi paralamanıza değmez» deyip sıvısaçacağım. Sıvısaçacağım ama, bu kalabalığı yarıp çıkmak, Hızır emminin adresesini bulmaktan da güç olduğu için bi türlü cesaret edemiyorum! Çaresiz:

— Sen de sor bakak, dedim.

— Bir kere Osmanlı Paşası oldu-

ğuna göre, rahat döşeginde ölmemiştir bu adam. Hangi Padişah zamanında yaşadığını, hangi vezir tarafından öldürüldüğünü biliyorsan, mesele kalmaz.

Şaşırdım galdım yeğen! Ne padişah görmüşüm ne vezir... Şimdi bilmeden kimin günahını alayım?

Düşündüğümü gorince kolaylık gorsetti oğlan:

— Ben sayayım, bakalım hangisinin ölümünü aradığın Ahmet paşanın kime benzeteceksin?

Oğlan saydı da, ağzım açık galdı yeğen. Meğer eski zaman paşalarından biri emekliliğini gorememiş!

— Tarhuncu, 4. Mehmet'in emriyle öldürüldü. Kumbaracı, sürgünde öldü. Kavanoz, sürgünde öldü. Kara'yı, Kanunî öldürttü. Hezarpare, bir ayaklanmada linç edildi. Hain Paşanın başı kesildi. Hafız Paşa, bir isyanda öldürüldü. Gedik Paşa, Beyazıt'tan öldürüldü, derken gendimi doparladım:

— Dur oğul, dedim, bizim aradığımız bu sonuncusu olacak galiba.

— Gedik Ahmet Paşa...

— He.

— İyice biliyor musun?

— Gediklisinden daniydım. Bi zahmet darif et de...

Oğlan:

— Aha, dedi, şu yokuşu indin mi, çarşı içinde bi garakol gelir garşına. Buldun mu garakolu?

— Diyelim bulduk.

— Ora bekçilerinden kime sor-san...

Aman yeğen, yanımızda olup gorerektin. Bi düdükle sıçradık yerimizden! Hişmla bi bekçi geldi ki, yerinde duramıy! Galabalığı yardı, geldi yanımıza...

Bize yol gorseten oğlan:

— Hah, bekçi geldi işte, diye seviniyordu. Sevinmesine galmadı bi düdüğü, bi düdüğü daha, dağıttı galabalığı! Yengen, çocuklar, ben, galagaldık oracıkta! Yapıştı golumdan:

— N'oluyo burda?

Sevincim gorkuma garışmış, ündedim:

— Beyazıt'ta öldürülen. Paşayı arıyom da...

Gozlerini gocaman gocaman açtı:

— Beyazıt'ta mı? Paşa mı öldürüldü?

Marifetmiş gibi yengen atıldı öteden:

— Ohoo, bir değel tam onaltı देने paşa öldürüldü!

Sonrası malum yeğen. Çoluk çocuk gotürüldük garakola. Polisler izini, yeni tayin edilen komiser de gelmemiş henüz. Yıktı mı bekçiler beni içeri. Onlar:

— Söyle ne sebeple öldürdün paşaları? diye zopayı attıkça ben:

— Elimi sürdümse gençliğimin hayrını gormeyeyim! diye ünnüyorum.

Hâlâ nezaretteyim anlayacağın. Hele bayram geçsin, mahkemeye sevkedeceklermiş. Bizim patronun tuttuğu bi avukat geldi dün akşam. Başından geçenleri hem ağladım, hem anlattım. Gurtulup gurtulamayacağımı sordum.

— Gurtulursun, dedi. Önce Gedik Ahmet Paşanın cesedini bulur otopsiye gonderirler. Sonra görgü şahitlerinin ifadesine müracaat ıderler. Paşanın öldürüldüğü saatte Beyazıt'ta bulunmadığın sabit olursa, görgü şahitleri kaatilin sana benzemediğini söylerse, garanti gurtulursun!

İşte böyle yeğen. İstanbul'u bulursun, İstanbul'da iş de, avrat da bulursun emme, Hızır emminin adreseyle ararsan, paşa kaatili olmaktan yakarı zor kurtarırsın!

— Takvim olarak hediye edildi... Giyersem ayup olmaz mı?...

**MİTHATPAŞA TİYATROSU
DİRENİYOR!**

İnsanlar bizde birbirlerini lâfla ağırladıkları sürece işler aralarında tıkrında gider. Azıcık tenkit karışır- sa, karşılıklı yumruklar sıkılır. Allah bilir ya, şu hafifliğin, so- rumsuzluğun, bilgisizliğin, ayakta tuttuğu kartondan devlerin olma- yan perçemlerine benim kadar yapı- şan yoktur, kendi kendime antipa- tik oluncaya kadar yapışan... Onun için:

AFERİN CÜNEYT GÖKÇER'E
Derim... İyi ki, para basıp istiklâ- lını ilâna yeltenmiyor da, ha bire film çeviriyor; Devletin Yedi Tiyat- rosunun perdesini öksüz bırakıp. Bırakmadığında da, sadece karton- dan taçlarla donatıyor kendini ve azıcık bütün familyalarını öne sürü- yor. Ne yapsa halbuki, yapabilir. Konservatuarı kurdurmak ihtiyacını duyan Atatürk'ten gayri, gelişmiş ge- miş, bütün hükümetler sanat konu- larına yabancı... Oy getirmeyen bir konu daaaa!... İsmet Paşa ve tiyat- ro... İsmet Paşa'dan sonrakilere ve tiyatro... Tiyatro, en önemli kültür aracımıştı. Kültür. Keskeksa?... Onun için yürüt tekneni Cüneyt Göçer'im, yürüt... Hiçbir sarplık yok yakınında çarpıracanın... Ben- den de sana kocca bir ââââferin!...

MİTHATPAŞA TİYATROSU
Gene herkesin içi tam ölmemiş ki, orda burda direnmeler oluyor ve bu direnmeler değişik biçimler alıyor. Şimdiyedek en ciddisi, «Mithatpaşa Tiyatrosunun» açılışıydı geçen gün. Tiyatro demek, imkân demektir; ilk önce para imkânı. Büyük bilgi demektir. büyük sanat demektir, bü- yük organizasyon demektir ve de birçok büyüklükler demektir. Mit- hatpaşacılar da bütün bunlar var mı dostlar, düşmanlar? Ve siz Mithat- paşacılar, söyleyin! Bütün sempa- tim sizinle... Bir takım kaliteleriniz var, direnmenin ateşi içindedir. Fakat burada birbirimizi ağırlaya- cak değiliz. Başarıya ulaşmanızı istiyorum, onun için ben, eksikleriniz- den bahsedeceğim... Dudakların u- cuyla övmek çok kolay yoksam! Zor mu?...
İLK ESER!
Bir kere gelin, seçtiğiniz açış ese- rinden konuşalım, sembolik: İsyancı- lar... Galiba piyesin kötü adamı muhtardan ötürü seçilmiş. Kimse- nin köyde kendisini istemediği hal- de ölmeyecek makamında kalma- ğa ahdetmiş muhtar; destekli ese- tekli, köstekli, toplu tüfekli, karan-

— Hayatımızdan endişe ediyoruz komiser bey... Rica etsek bizi hapse sokar mısınız?..

filli, iri yarı muhtar... Galiba genç direncilere birini hatırlatıyor... Ki- mi ki?...
İsyancıların seçilişinde ikinci se- bep, her halde yerli eserle başlama isteği... (Ama ne yerli!)

Üçüncü sebep de, piyes zaten el- lerinde hazırda...
Sebeplerin topunu iptal ediyu- rum, göynümce ve kafamca... İkinci- cisi belki biraz su götürür.

Konu malûm, moda konu... Zin- cirleme birbirini tutan, halkı ezen kötü idareler... Sembollerini zincirin ucu: Muhtar! O arada toprak dâ- vasına değinme, falan filân... Yâni, bir keşif değil konu.
Ağra döneceğiz ya, azıcık hafife sapalım...

PROMİYER: Elâlem pırıltılar i- çindeydi ve her şeyi güzel bulmağa hazır... Salonu, oyunu, hattâ üzerin- de beyaz bir açılış kordelâsı esne- yen lâl rengi kadife perdeyi...

Açılış kordelâsı, esnek esnek, çok mühim birini bekliyordu, kendisini doğrayacak ama o gelmedi ki, bir süre beklendikten sonra «Vekâleten Seyfi Öztürk yerine çıktı ve kısa bir söylevle kesti kordelâyı.

Cüneyt Gökçer'den gayrik, bütün ikballiler ordaydılar. O davetliymiş, gelmemiş... Daha rakibinin elini iç- tenlikle sıkmak uğrağına varmamış, yazık!

Halbuki Opera Genel Müdürü Ay- dın Gün ile ipek yığını saçlı, çekik burunlu, bal gözlü, kakao şifon el- biseli eşi salondaydılar. Arkadaşları- nı canı gönülden alkışlamağa gel- mişlerdi.

Tam arkalarından, gene canı gö- nülünden alkışlamağa gelmiş Devlet

Tiyatrosu artistlerinden Macide Tan- ır vardı... Alkışladı, canı gönülden mi bilemem... Zarıftı, hostu, gök mavileri ve gümtüş serpmeler için- deydi. Başı «baby» bukleleriyle yük- lüydü... Son moda kuaför o!...

Duuur... Dur dur Akbaba!...
Macide Tanır gibi bir aktrisin al- kışı bir hükümdür. Bir tasviptir. Sa- dece nezaket etmekten olamaz... Promiyerdirdi diye de olamaz. Ama oldu...

Ben Macide Tanır'dan, kaabiliyet- li ve değer hükümleri henüz teşek- küll etmiş genç arkadaşlara, uyarmalar beklerim. Fazla mı bekliyo- rum!...

İlk rangoda, hükümetin «toplantı- ya» (o akşam toplantı varmış çün- kü) alınmamış üyeleri vardı... Bil- giç, Dinçer, Öztürk...

Ve piyeste, anlayışsız ve halkı e- zen hükümlere çatıldıkça, mem- nuniyetten dört köşe oluyorlardı...

Belki sahnede, parti belâsı, yük- sek sesle, söyleyemedikleri söyleni- yordu da ondan. Belki, bir cins ma- zoşizmden. Fransız aristokrasisi de, ihtilâlin tam akabinde, kendini yı- kacak piyesleri böylesine alkışlar- mış!...

Belki de, halk çocuğu oldukları i- çin, ikbal öncesi eziklikleri tütmüş- tür gözlemlerinde...

ESERE DÖNELİM

Her şeyi kabuktan alan, janrı bel- lirsiz, kademesiz, fazla uzun, fazla bağırtılı bir eser... Recep Bilgin- er'in...

Bir taraf bembeyaz. Bir taraf kap- kara. Yoktur öyle şey hayatta...

Öğretmen, sadece idealist ve ku- sursuz. Emine Nine, sadece kahra-

man ve kusursuz. Köylü, sadece mâsum ve kusursuz. Muhtar, yâni i- dare, kara matemden kara, kömür- lükteki gecelerden kara, vicdan ka- rasından kara...

Bu primitif usulün, artık tarifhe karışması gerekiyor, hangi tarih ka- bullenirse...

Tipler, klâsik...
Piyes tutar. Neden mi?... Çünkü seyirci yetişmemiştir... Çıkarken hissini, fikrini demiyorum. Hissini Sadettin Bilgiç'e sordum: yedi kat cenneti ziyaret etmişcesine mutlu ve ciddi cevap verdi:

«— Çok güzel!...»
Eh, Cüneyt Gökçer'e kimse do- kunmaz uzun zaman... Yürüt gemi- ni Cüneyt'im... Çarpacağın kayalık daha görünürlerde yok. Değer hü- kümleri sanat sahasında, her saha- da bu safhada oldukça, yürüt ge- mini!

Eserin aylarca oynanacağına emi- nim... Alkışlanan uzuluklarını izle- dim. Etkileyen kısımlarını gördüm... İki üç entellektüel geçinen buruk hoşnutsuzdan başka, herkesçağız memnundu, hanımların lâme elbise- lerinden memnun oldukları kadar!...

MİSE EN SCENE

Dünyanın en kalabalık sahnesi... Kahve, muhtar evi... Sabır Dedenin türbesi, fena manzarası... Olmayan yok... Aktörler yürümek için engel aşmaya mecbur...

OYUN: Zor... Dipsiz olunca rol- ler, kabağı oynamak güç. Gene sı- cak, seyrettirici, mübâlagalı şekilde oynuyorlar... Yarı eski, Yunan tiyat- rosunca, yarı Muammer Karaca'ca!

Bir kişi sıyrıldı diğerlerinden: Pi- yeste, bir hafif «Orduya selâm» fas- lı vardı ve jandarma yüzbaşısını o- nayan aktör iyi oynadı. Rahatta. Üniformasının içine iyice girmişti. O kısacık rolde bir tip yarattı, sağ ol- sun!... Sağ ol, Oktay Dener!

Reji... Kolay efektlere kaçınıyordu aktörleri... Çok kolay efektlere... O muhtarın ikide birde, halk önüne çıkmadan önce, iki yandan caprazla- ma aynaya bakması gibi...

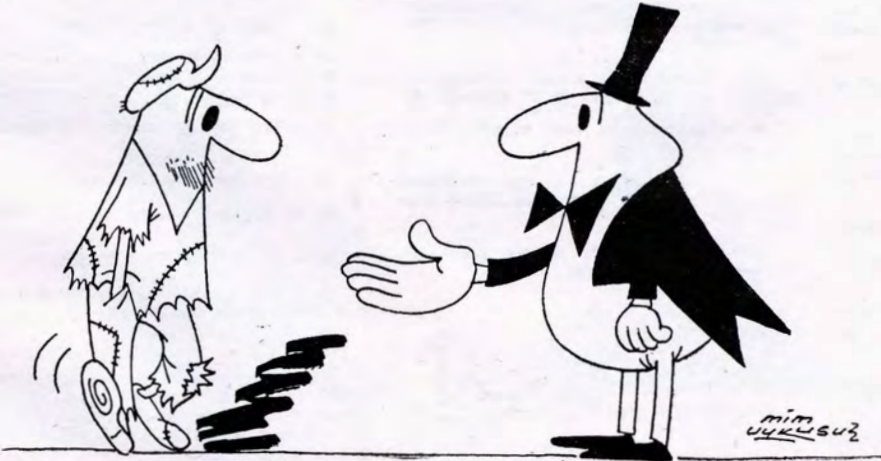
Sonra oyunu güçleştiren şive me- selesi... O düzmece köylü şivesi... Nerenin ki?... İnsanın ve aktörle- rin de içini sıyrıyordu ki, durma- dan, dil sürçmeleri oluyordu. Kos- tümlerin yamaları bile düzmeceydi!

NETİCE

Gene derim ki... Bu çocuklar ken- dilerini, dünyadaki değer ölçülerine göre sıkı bir revizyona tutsalar, eş dost da sadece hal hatır gözetmez- se, Cüneyt Gökçer'in çarpacağı ka- yahğı teşkil edebilirler...

İstidatları da var... İnançları da... Hırsları da... Yalnız büyük bilinç ve ölçüler aksıyor!

Nice başarıya ulaşmalarını istedi- ğimi Tanrı bilir...

Milletvekilleri gene maaşlarının artırılmasını istiyorlar. — Gazeteler —

EĞLENCELİK-EĞLENCELİK

SUAVİ SÜALP

SAĞLIK SAYFASI

Efendim soğukların mahalle bekçisi gibi kol gezdiği, havaların olumsuzları topladığı ve hastalıkların bilhassa mahsus yaparmış gibi arttığı şu günlerde sağlık üzerine bir sayfa yapmayı hemen herkesten önce düşündüm... Bu sayfamdaki konularla ilgilenirseniz sizin için de, benim için de iyi olur... Hastalara şifa, dertlilere devadır bu sayfamız...

SAĞLIK NEDİR?

Sağlık bilhassa sıgık olmayan yerlerde bulunan ve bir insanın hasta olmadığı zamanlardaki halidir... Sağlığı tam olan bir insanda, nabız 76, ateş 36,5, dil pembe, cilt canlı, gözler ferli, deri terli, bakişlar dikkatli, hareketler cüretkâr, bel 97, göğüs 89, kalça 95, paçalar 25, yaka 41 dir... Sağlığı tamam olan bir adam, neşeli, küstah, cüretkâr ve lâubali olur...

HASTALIK NEDİR?

Hastalık, vücudtaki âzâlardan birinin ya vazifesini sulistimal etmesi, yahut vücudumuza mikrop denen gözle görülmeyen şeylerin girerek bizi müşkül durumda bırakmasıdır...

Hasta bir adamın ateşi, yüksek, dili pash, burnu küflü, kulakları örümcek bağlamış, gözleri kanlı, her tarafı anlı şanlı olur... Hastanın hali yoktur... Sık sık inler ve çaktırmadan konuşulanları dinler...

DOKTOR

Hastalıktan anlayan âdama doktor derler. Doktor hastanın cebindeki parayı almak için ona bir hastalık bahane etmesini gayet iyi bilir... Doktorun bir ziyaretine vizite... Şöyle bir elini hastanın orasında burasında dolaştırmasına muayene... Bir ka-

şını kaldırp «Hımm, buldum, sizde şu hastalık var» demesine teşhis, bir kaç doktorun başbaşa vererek şurdan burdan konuşmasına konsültasyon, bir doktorun şuurunu kaybederek eline geçen bir neşterle hastanın orasını burasını kesmesine de operasyon derler...

Doktorlar vücudtaki âzâlara göre kısımlara ayrılırlar... Kulakçı, gözçü, dişçi, beviyecî gibi... Hastanın içine girip bakan doktora dahiliyecî, dışıyla uğraşana da hariciyecî derler... Hariciyeciler aynı zamanda sefir, konsolos da olabilirler...

HASTA

Bir şeye fazlasıyla düşkün, ateşli ve vücudunda ârızalar bulunan insandır. Sıtma hastası, zatürriye hastası, verem hastası, futbol hastası gibi... Hastalar, sağlığı iyi olanlara bozulurlar... Hasta olan bir kimse mikrop da taşıdığından çok yorgun olur. Mikroplu hastalardan mikropsuzlara mikrop geçmemesi için o hastalarla meşgul olmamak ve onları kendi haline bırakmak daha doğrudur... Hastanın iyileşmesine nekahet, hastaya bakan hastabakıcıya da Nebahat der-

ler... Hastanın yattığı yere hastahane, onun karşıındaki dükkâna da pastahane derler...

HEMŞİRE

Doktorun kız kardeşidir... Beyaz önlük giyerler ve şişman olurlar...

HASTABAKICI

Hastabakıcılar hemşirelere benzeyip onların bir alt sınıfı olup hastalara hiç bakmayanlara denir... Hastabakıcılar hastalara bakmaktan çok etraflarına ve avantalalarına bakarlar.

PANSUMANCI

Hastayı teselli etmek için hafif hafif üstten okşayan ve uyutana derler... Pansuman için sarğı bezi, pamuk, oksijen ve tatlı dil şarttır...

Aşağı yukarı bu tiplerle sağlık âlemi idare edilir... Şimdi başka mevzulara gelelim.

Sağlık üzerine seçme sözler

Kalbime koy başını doktor, nabzımı bırak. — MUAYENE
Hadi iyisin gene. — HASTA
Benden ayrılсан da gene kalbim sendedir. — KALBİ DEĞİŞEN KIZ
Beni iğneliyorsunuz. — İGNECİ MEDİHA.
Hastayım yalnızım. — HUSUSİ YATAN HASTA.
Dil yaresini andıracak yare bulunmaz. — PANSUMANCI.
Doktor civanım, büftük istiyor canım. — PEHRİZ.
Hem okudum hem yazdım. — REÇETE.

Gene hapı yuttuk. — GÜLLAÇ.
Sorma bana hiçbir şey söylenmedik ne kaldı. — KONSÜLTASYON.
Bir ihtimal daha var, o da ölmek mi dersin? — KOMA.
Aman doktor, canım kuşum doktor derdime bir çare. — İKİNCİ DAHİLİYE.
Geldim gördüm gittim. — VİZİTE.
Senin için bozuk. — DAHİLİYE.
Beni duyuyor musunuz? — KULAKÇI.
Göze mi geldin? — YOK DAHİLİYEYE.
İçelim açılalım. — ŞURUP.

SAĞLIĞINIZI ÖLÇÜYÖRÜZ SIKI DURUN!

Aşağıdaki teste dikkatle cevap veren kimselere şimdiden teşekkür ederiz. Bir reçete yerine geçecek bu suallere iyi cevap verirsiniz iki günde bir şeyiniz kalmaz, ayağa kalkıp kendi çorbanızı kendiniz bile içebilirsiniz...

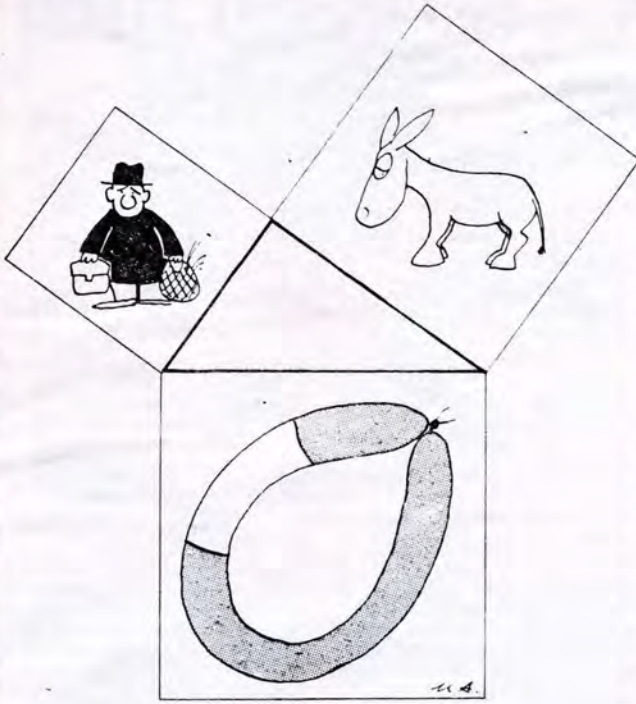
- 1 — Kendinizi şu anda nasıl hissediyorsunuz?...
- 2 — Bacaklarınızda dermansızlık, başınızda dönme, gözlerinizde karama, benzinizde sararma var mı?... Yoksa size mi öyle geliyor?...
- 3 — Dilinizi çıkarıp eeeee deyin bakayım.
- 4 — Ateşli ateşli oturup bir kilo baklavayı yer misiniz?...
- 5 — Midenizde bir yanma varsa, bunu neden vakit geçirmeden itfaiyeye haber vermiyorsunuz?
- 6 — Kulaklarınız uğuldarken bu uğultuyu dinler misiniz?...
- 7 — Başınız dönerken en çok ne tarafa döner?...

- 8 — Nöbet size kaçtan kaç gelir?... Nöbette uyur musunuz?...
- 9 — Tansiyonunuzun ve pansiyonunuzun numarasının kaç olduğunu bir çırpıda söyley misiniz?...
- 10 — Vücudunuzda kırıklık olduğunu anladiğiniz an hapı hemen yutar mısınız?...
- 11 — Damardan mı yoksa kabadan mı hicazı seversiniz?...
- 12 — Hastahaneden taburcu edildiğiniz zaman, hemen gidip taburunuza iltihak eder misiniz?...
- 13 — Hastayken inler mısınız, yoksa oturup radyo dinler misiniz?...

- 14 — Pehriz yaparken en çok hangi yemekleri yersiniz?... Yâni pehriz dışında dedim... Yanlış anlaşılmasın rica ederim...
- 15 — Hiç mikrop gördünüz mü?...
- 16 — Antiseptik, antibiyotik, lâflarından ne anlıyorsunuz?... Bir şey anlamıyorsanız ne diye reçeteyi okumaya kalkıyorsunuz?...
- 17 — Hiç reçeteyi peçeteyle karıştırdınız mı?...
- 18 — Hiç komaya girdiniz mi?...
- 19 — En beğendiğiniz hastalık hangisidir?...
- 20 — Doktorunuz hangi tiptir?...
- 21 — Hasta olduğunuzu her önünüze gelene söyley misiniz?...
- 22 — Geçmiş olsun...

Yukardaki sorulara tam cevap verenler hasta, orta cevap verenler, pasta, hiç cevap vermeyenler ise komadadır... Onların hemen ilk yardıma götürülmeleri belediye tabipliğinden emredilmiştir.

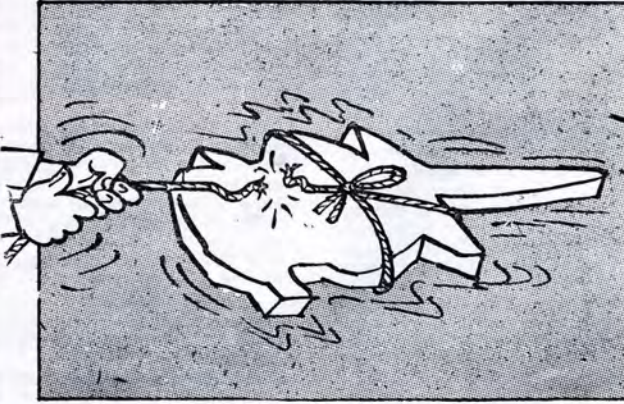

EŞEK DÂVASI!

POLİTİKACININ OTURAK ÂLEMİ!

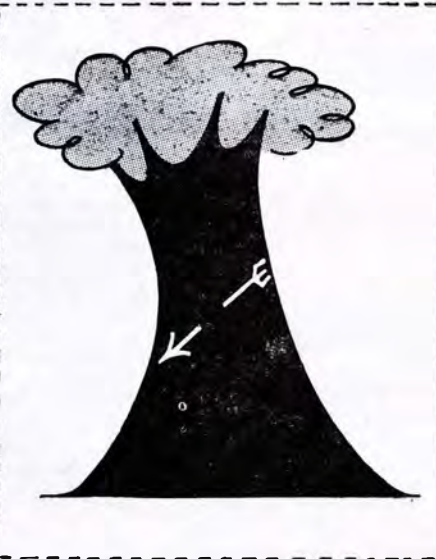
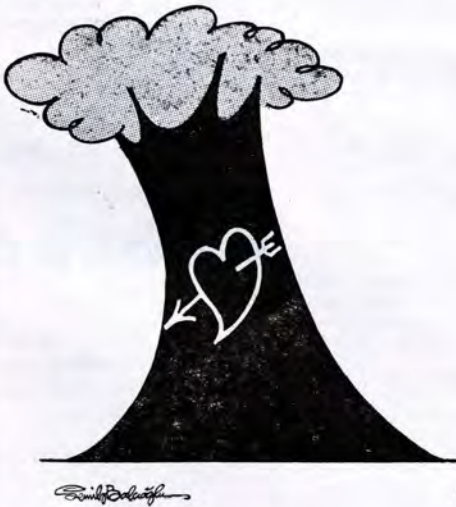
Yunanlılar Kıbrıs'tan askerlerini çekmeye devam ediyor. — Gazeteler —

Çekemedikleri...

Çektikleri!...

— Kalb takılan hasta öldü. —

Bir intihar!

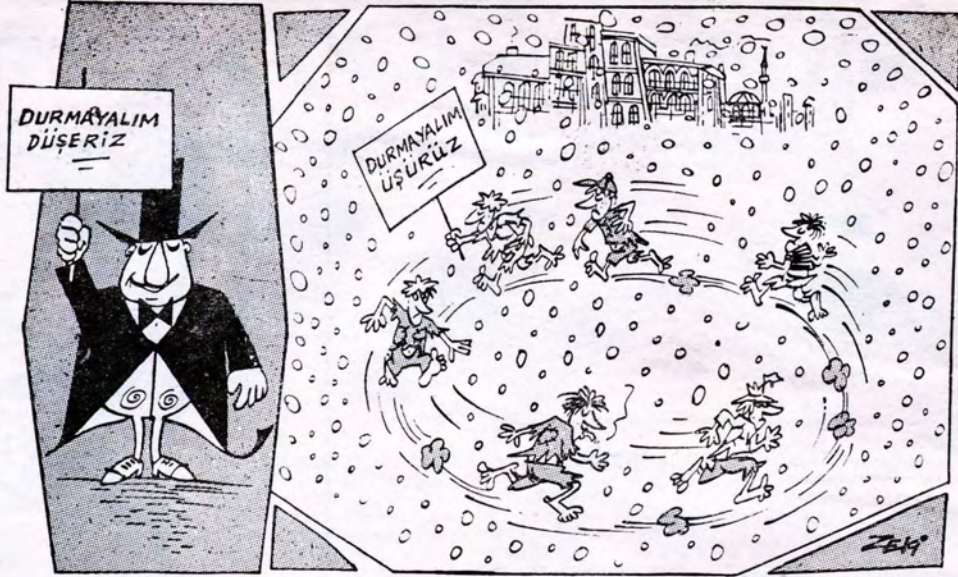
Aşk Tüneli

Çeviren:
Süheylâ AYKUT

ADRİEN'E «Eğlenceler Kralı» adı verilmeseydi bile ne yapıp yapacak, kendisinin eğlencede rakip tanımayan bir kral olduğunu milletin kafasına sokacaktı. Zira içten gelme buluşları öyle değişik, öyle çeşitliydi ki... Sonunda bu eğlence çeşitlerini, değişiklik arayan cüzdanı dolu zevk sahiplerine uygulamaya karar verdi.

Sayıfyelerden birindeki babadan kalma eski konağı, epey masraftan sonra yarı çiftlik, yarı otel haline getirdi. Kıvrıla büküle çiftliğin kuytuluklarına doğru uzanan muntazam yollar yaptı, genç kızlar için hazırladığı boy boy bisikletleri avlu-ya sıraladı.

Haber çevrede çabuk duyuldu, Eğ-

Yazılı

lenceler Kralı Adrien'in oteli, daha ilk akşamından doldu. Terkedilmiş baba evi şen kahaahaların yükseldiği, cıvıl cıvıl sortulu kızların bisikletle gezindiği, çıplak bacaklı, yanık tenli güzellerin bir ağaç altında dinlendiği şirin bir aşk ve mutluluk yuvası olup çıkmıştı.

Otele bir akın başladı ki, durdurabilene aşkolsun!

Adrien, başarısının devamını sağlamak için, bu kurulu düzeni başka yeniliklerle takviye etmesi gerektiğini biliyordu. Önce oteli büyüttü. O-

yun salonunu, dans pistini, içki salonunu şehirdeki otellerin hepsinin- kenden daha lüks bir hale getirdi. Binaun arka tarafına büyük bir tünel açtırdı. Irmağın bir kolu üzerine uzanıyordu tünel. Tünelin, bir akvaryumu andıran yan duvarlarını en nadide bahkrlarla süsledi. Bu karda- larla da yetinmeyip, akvaryuma dans eden çıplak su perileri yerleş- tirdi. İnsanı çileden çıkaracak gü- zellikteki bu yere, orijinal bir isim de verdi: Aşk Tüneli! Tünele gire- cek olanları bir sürpriz de bekli- yordu ki, sürprizin böylesine can kurban! Yalnız her şeyde olduğu gi- bi tünelde gezmek için de bir tak- kim kurallara uymak gerekiyordu tabii. Tünelin doğu ağzındaki san- dal, kadınlara; batı ağzındaki san- dal da erkeklerle ayrılmıştı. Sanda- lara birer kişiden fazlasının binme- si yasaklanmıştı. Oyunun kurallarına göre, tünelin her iki başında top- lanan kalabalıktan biri erkek, biri dişi olmak üzere, birbirini tanıma- yan iki insan aynı anda sandallara biniyor, aynı anda hareket ediyor ve tünelin en karanlık noktasında karşılaşıncıya erkek, adını sanını bilmediği kadının sandalına geçi- yordu.

Eh, bu bir oyundu nihayet. İste- yen dener, istemeyen denemezdi. Darılacak gücenecek, namus mese- lesi yapacak bir şey yoktu bunda.

Tünel meselesi umulmayacak de- recede ilgi gördü. Yalnız gençler de- ğil, otele inen yaşlı başlı çiftler bile fırsat bulunca tünele sığıveriyor- lardı.

Adrien çok kısa bir süre içinde zengin oldu. Otel yalnız kendi mem- leketinde değil, yabancı ülkelerde de duyuldu. Hayatından son derece memnun olan genç iş adamı, göz-ü- ne kestirdiği güzel bir kızla evlenip yuva kurdu.

Balaylarını uzak şehirlerde geçi- riler. Gezdi, tozdu ve günün birinde memleketlerine geldiler.

Hâmile karısını otelin üst katın- daki odalardan birine yerleştiren Adrien, yorgun argın teftişe çıktı. Her şey yerli yerindeydi. Tünel her zamankinden fazla ilgi çekmekte- di. Kendi de eski günlerini özleme- mis değildi hani.

Küçük sandallardan birine atladı. Oh! Ne güzeldi buralarda yaşamak! Ne tatlıydı arada bir kaçamak yap- mak! Akvaryum, balıklar, dansözler, insanı nasıl da kendinden geçiriyor- du!

Suların sıkırtısı ile daldığı hayâl- den sıyrıldı. Karşından gelen sandal- da acaba kim vardı? Sonra kendi aptallığına kendi güldü: «Kim ola-

cak, elbette bir kadın!...» Güzel mi- di acaba? Ateşli miydi?... Aman ca- nım, ne olursa olsun. Anı bir ka- rarla yerinden fırlayıp, yanından ge- çen sandala atladı. Genç, körpe, sı- cak vücuda doladı kollarını. Üzerin- de dudaklarını gezirdiği yüzün gül- zel olduğundan şüphesi yoktu. Ote- lin yeni müşterilerinden olmalıydı kadın. Biraz korkuyor, biraz çekin- gen duruyor, elinin altındaki küçü- cük kalbi heyecanla vuruyordu! Oy- sa korkacak ne vardı sanki? Az son- ra birbirlerinin yüzünü görmeden, karşılarındakinin kim olduğunu bil- meden tekrar ayrılacak değiller mi- di?

Fakat, hiç de düşündüğü gibi ol- madı. Tam kendi sandalına dönmek üzereyken bir baygınlık geçiren ka- dın, Adrien'in kollarına yığıldı kal- dı! Genç adam da bayıldı, bayılacak gibiydi. Ne yapması gerektiğini bil- miyor, bayılan kadının kendine gel- mesini bekliyordu. Zira bir kaç sani- ye sonra tünel yolculuğu sona ere- cek, sandal aydınlık sulara girecek- ti. O zaman her ikisi de birbirleri- nin kim olduklarını göreceklerdi ki, oyun kurallarına göre kesinlikle ya- saktı bu. Kadını o haliyle bırakıp, kendi sandalına atlasa?... Hayır, bu- nu da yapamazdı. Her şeyi göze a- larak kadını yeniden kucakladı. Kal- bini dinlemeye başladı. Yaşıyordu. Ve bir mucize ile kadın gözlerini açtı, aydınlığın çiğ ışığını kendini kucaklayan adamın yüzüne baki- p:

— Aman Allahım! Sen miydin Ad- rien? diye çığlığı bastı!

Hâmile eşi ile kârlı işini, böylece terketmiş oldu Adrien.

C. M. Russo'dan çeviren:

Süheylâ AYKUT

iyi plânlanan ve yürütülen bir reklâm ve tanıtma faaliyeti bir müessese için masraf kapısı olmaktan çıkar; karşılığını kat kat getirir.

BASIN İLÂN KURUMU

Cağaloğlu, Türkocağı Cad. no. 1, kat. 3
Telefon: 27 66 00 - 2766 01. İstanbul

(Basın : 28205 — 10)

Akbaba

SAHİBİ :
Ergin Ortaç
Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası
Sekreter: **Selâmi M. Yurdatap**
İLÂN FİYATI : Kapak içi, san- timi 25 lira, iç sayfalar 40 liradır.
Fiatı : 100 kuruştur.

Milletler Gülüyor

Yanlışlık

Yeni evli çift, bir taşra lokantasında yemek yemişti. Garsonların hesap pusulasındaki oyunlarını yakından bilen erkek, he-sabı inceledi, parmağını bir rakamın üstüne koyarak:

— Şarap 60 frank diye yazmışsınız, dedi. Oysa biz şarap iç-medik ki...

Konuşmayı işiten şef garson hesap pusulasını aldı, bir saniye içinde yanlışlığı düzelterek:

— Sinirlenmeyiniz mösyö, dedi, böyle ufak tefek yanlışlıklar her yerde olur. 60 frankın karşısına su yazacağına şarap yazmış çocuk!

Asıl güçlük

Doktor, inceden inceye muaye-ne ettiği kadına:

— Yakında anne olacaksınız madam, dedi.

Kadın içini çekerek:

— Yine mi?... diye sordu. Gör-dünüz mü başıma gelenleri... Bu yedinci çocuğum olacak!

— Madem çocuk istemiyorsu-nuz, kocanız neden tedbir almı-yor?

— Kocamın suçu yok doktor, o alıyor... Ama diğerleri...

Fark

Dadısı, küçük Corc'a sordu:

— Bir kız kardeşin olduğuna memnun musun?

— Evet.

— Kardeşinin erkek olmasını istemez miydin?

Çocuk, bilgiç bilgiç cevap ver-di:

— Ha erkek, ha kız... Ben baktım, arada pek fazla bir fark yok!

— Bir pulun üzerine oturmuş-sam, bunda şaşacak ne var?
— Hihiç!... Ama bende bu pul yoktu da!...

— Evet, evet seninle evlenmeye razı olmuştum ama, o gün hava çok sisliydi!

— Bana bir öpücük vermeden gitmeni...
— Yooo, verirsem hiç gitmezsin!

Dolandırıcılık

Paris'i görmeye gelen iki İngiliz turisti, Boulogne ormanını geziyorlardı. Bütün gün gezdiler, tozduklar, yeni yeni güzellikler aradılar, nihayet gölde yüzen kuğulara takılıp kaldılar. Yanlarına sokulan biri:

— Kuğuları beğendiniz mi? diye sordu.

İngilizler cevap verdi:

— Enfes!

— Kaç tanesini beğendiniz?

Biri, arkadaşından önce cevap verdi:

— Beş tanesini...

Hımm, dedi adam. Bir kuğunun değeri on frank olduğuna göre, elli frank ödeyeceksiniz.

Akşam otellerine dönen turistler, başlarından geçeni Paris'li dostlarına anlattılar.

— Parayı verdiniz mi? diye sordu dostlarından biri.

— Verdik, dedi turistler.

— Fakat bu bir dolandırıcılıktır!

Parayı ödeyen İngiliz içini çekerek:

— Yes, dedi. Fakat aslına bakarsan, biz de beş değil, onbeş kuğu beğenmiştik haa!...

Yarın mı?

Yaramazlığı ile nam salan küçük, derslerin nasıl gittiğini so-ran babasına:

— Bugün çok eğlendik, dedi. Kendi yaptığım bir bombayı, öğ-retmenin masasının altına koy-dum. Öyle güldüm, öyle güldüm ki...

Babası endişeyle sordu:

— Fakat yarın okula gittiğinde, direktöre ne cevap vereceksin?

Çocuk hayretle:

— Okula gittiğim zaman mı? diye sordu.

— Evet.

— Fakat okul kalmadı ki!...

— Alo, Jorj... Şunu bilesin ki, aramızda her şey bitti artık!

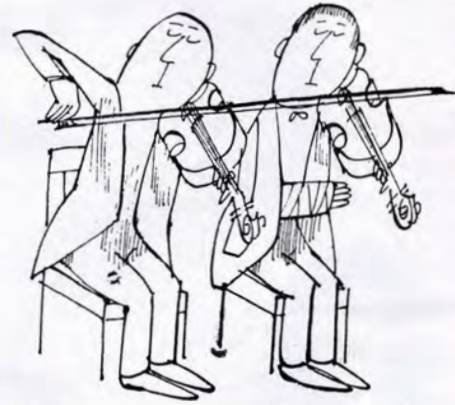
DÜNYA KARİKATÜRLERİ

— HİÇ RAHATSIZ OLMA GÜZEL KIZIM... BERABERCE
GÜZEL, GÜZEL OTURURUZ !..

— İŞİ FACİA HALİNE SOKMA... SANA DA KAZ
CİĞERİ İLE BİRAZ ŞAMPANYA BIRAKTIM !..

YAZISIZ

— KADINLAR BUNDAN BAŞKA NE İŞE YARAR DERSİN ?..

— ESKİDEN BENİ YAKIŞIKLI VE ÇOK
ZEKİ BULURDUN...
— EVET AMMA, ŞİMDİ EVLİYİZ...

**ANADOLU
BANKASI**

AİLENİZİN BANKASIDIR.

(Feza : 2467 — 11)

«Mizah, çok ciddi bir sanattır.»
Bernard Shaw

«İnsan güldüğü kadar insandır.»
Molière

**Düşündüren ve Güldüren
Bir Mizah Gazetesidir!**

(Ak. : 13)

Akbaba

Yeni Yıldız sevgili okurlarına

3

Yeni eser takdim ediyor :

SIPA

Bu, Akbaba'nın yeni romanıdır.

Nasıl bir roman mı?... Neşeli mi? Alaylı mı? Çapkın bir macera romanı mı? Yoksa sosyal bir hiciv mi?... Hepsinin cevabı, yazarın imzasında toplanmıştır:

MUZAFFER İZGÜ...

«Gecekondu» ve «İt Adası» romanlarının yazarı
Muzaffer İzgü, «SIPA» adlı yeni romanını
AKBABA için yazdı.

✱

Akbaba'nın son derece ilginç yazı dizisi:

Bu Zamanın Sultanları!

Yazan: NİMET ARZIK

Değerli sanatçımız Nimet Arzik, bu ilginç yazı dizisini Akbaba için hazırladı.

✱

Akbaba'nın Yeni Resimli Romanı :

Çamaşır Kaçakçıları

Reji-Senaryo ve Prodüktör: SUAVİ SÜALP

Heyecan — Macera — Korku — Gırgır —
Espri — Bol kadın ve muhabbet romanı.

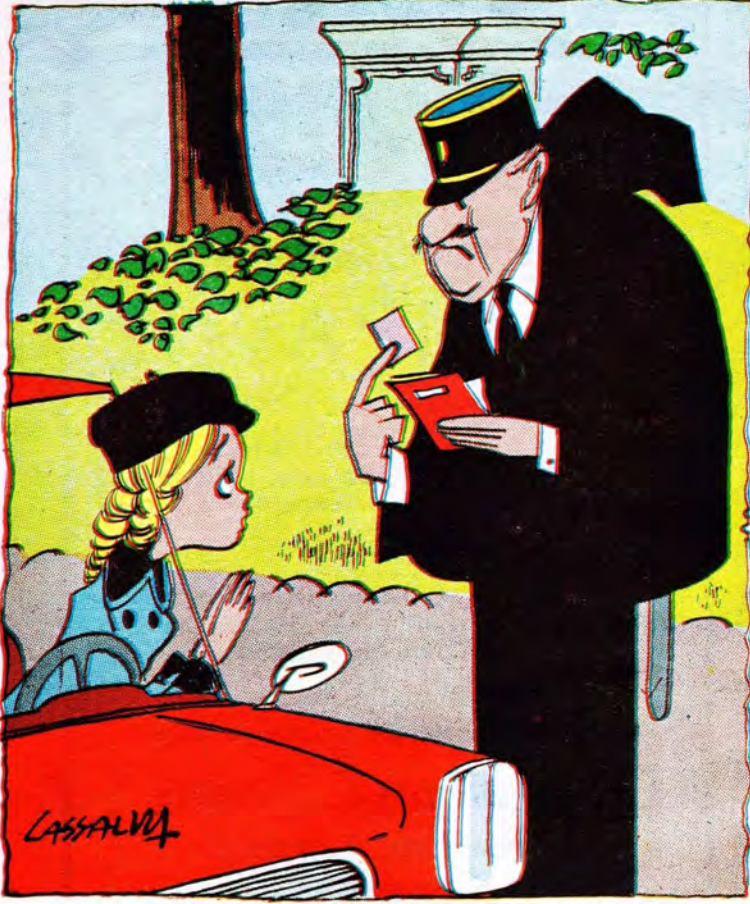
46 yıldır kendi kendisiyle yarış halinde olan
AKBABA, bu 3 yeni eserini pek yakında
sizlere takdim edecektir.

Akbaba Evinizin Neşesidir

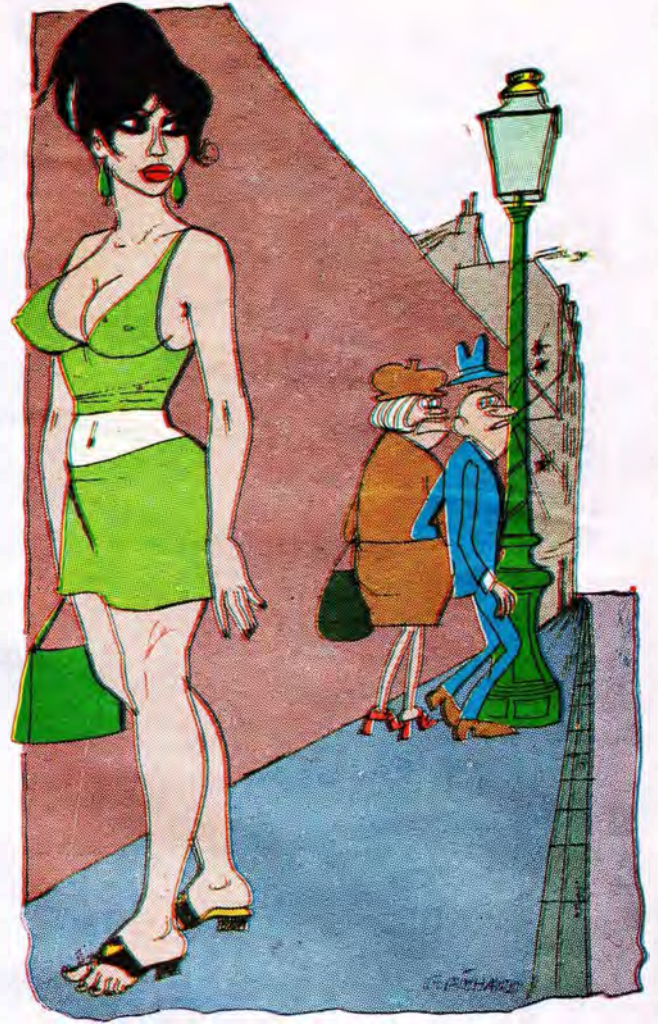

(Ak. : 12)

Akhaha

– NE OLUR BENİ KARAKOLA GÖTÜRMEYİNDE, İSTER-
SENİZ EVİNİZE GÖTÜRÜN !..

– KIZA BAKMASAYDIN ÇARPMAZDIN !..
– SANA BAKINCA DAHA FENA ÇARPILIYORUM ...

– RİCA EDERİM SEVGİLİM, YALNIZ DEĞİLİZ !..